

LIKIMO VINGIAI

Lietuvos krepšininką Modestą Paulauską dar 1965 m. viliojo ir garsūs Vakarų Europos klubai, ir net NBA komandos. „Kai sužinojau, kad esu kviečiamas į NBA, net šurpas nupurtė“, – prisipažino sporto legenda.

16 p.

Sportas

• LIETUVOS SPORTO LAIKRAŠTIS • LEIDŽIAMAS NUO 1956 METŲ •

Norvegams svarbiausia – sveika tauta.

10 p.

POKALBIS

Lietuvos nacionalinės slidinėjimo asociacijos prezidentas Algirdas Raslanas: „Būtina žengti permainų keliu.“

4 p.

TEMA

Kūno kultūros ir sporto departamentas siekia, kad didelio meistriškumo sportas būtų finansuojamas tiesiogiai iš biudžeto.

12 p.

SPORTUOJAM

Visi, susiruošę pradėti ar jau pradėję bėgimo ir dviračių sezoną, turėtų patikrinti sveikatą ir pasirūpinti tinkama avalyne.

14 p.

TALENTAS

Penkiakovininkės Karolinos Gužauskaitės pagrindinis tikslas – olimpinės žaidynės, o noras – motoroleris.

21 p.

NAUJI ISSŪKIAI

„Dabar aš stipresnė, geriau suprantu vandenį ir žinau daug daugiau nei 2012 metais“, – teigia su jaunimo varžybomis atsisveikinusį Rūta Meilutytė. 18-metę plaukikę laikraščio „Sportas“ skaitytojai trečius metus iš eilės išrinko populiariausia Lietuvos sportininke. 6 p.

Profesionalus sporto inventorių ir aprangą plaukimui ARENA® produktų įsigyti galite adresu: parduotuvė „Sportas ir sveikata“, Konstitucijos pr. 6, Vilnius www.sportshop.lt, Tel. (8 5) 277 9682 El. paštas info@sportmeda.com

ATGARSIAI

Lietuvos orientavimosi sporto slidėmis čempionu šiemet vėl tapo, o planetos pirmenybėse 20-ąją vietą užėmė nepailstantis 46 m. veteranas Nerijus Sulčys.

46

» LAURA ASADAUSKAITĖ

Olimpinė čempionė Laura Asadauskaitė išpuodingai pradėjo sezoną. Pirmą kartą šiemet šiuolaikinės penkiakovės varžybose dalyvavusi lietuvė triumfavo Pasaulio taurės antrajame etape Egipte.

„Labai apmaudu – medinio medalio niekas ant kaklo nekabina. Bet finale startavau pirmą kartą – kaip debiutui, vieta nėra prasta. Manau, visos mano pergalės bus ateityje, todėl nėra ko nusiminti. Juk man tik 22-eji.“

Taip grįžusi iš Europos uždary patalpų lengvosios atletikos čempionato Prahoje kalbėjo šuolininkė į aukštį **AIRINĖ PALŠYTĖ**. Ji iškovojo ketvirtąją vietą.

» „DELOVAJA RUS“

Kaliningrado „Delovaja Rus“ komanda apgynė Lietuvos nacionalinės ledo ritulio lygos čempionės titulą. Rusijos klubas finale 5:2 įveikė Kauno „Baltų ainius“. Bronzą iškovojo „Juodupė“.

Vienas geriausių visų laikų Lietuvos futbolininkų, olimpinis čempionas **Arminas Narbekovas** sausio 28 d. atšventė 50 m. jubiliejų.

» LANKININKĖS

Pasaulio šaudymo iš lanko uždaroje patalpose čempionate Estijos mieste Pernu aukso medalius iškovojo Venera Žilinskė ir jaunimo grupės paprastųjų lankų varžybose dalyvavusi Austėja Šironaitė.

» „UTENOS“ KOMANDA

„Utenos“ krepšininkės pirmą kartą klubo istorijoje iškovojo Lietuvos taurę. Finale Kaune jos 75:65 įveikė Marijampolės „Sūduva“. Vyrų finale Kauno „Žalgiris“ 82:46 pranoko Vilniaus „Lietuvos rytą“.

» TENISO RINKTINĖ

Lietuvos teniso rinktinėi nepavyko pergalė debiutuoti Daviso taurės I grupės varžybose. Lenkijoje vykusiame mače audringai iš Lietuvos atvykusių sirgalių palaikomi lietuviai 2:3 nusileido lenkams.

Donatas Balius 2015

Donato Biliaus („Lietuvos rytas“) piešinys

Sportas

• LIETUVOS SPORTO LAIKRAŠTIS • LEIDŽIAMAS NUO 1956 METŲ •

LEIDĖJA
VšĮ „Sporto leidinių grupė“
Įmonės kodas 300093445
Olimpiečių g. 17, LT-09237 Vilnius
Tel. 8 5 275 2791
Faks. 8 5 278 4349
El. p. redakcija@sportas.info

Direktorius
Artūras Gimžauskas
Tel. 8 698 82 421

Vyr. redaktorius
Marius Grinbergas
Tel. 8 655 59 270

REDAKCIJA
Marytė Marcinkevičiūtė
maryte@sportas.info

Ingvaras Butautas
redakcija@sportas.info

REKLAMA
Tel. 8 655 59 270
Faks. 8 5 278 4349
El. p. marius@sportas.info

BUHALTERIJA
Finansininkė
Ona Ratkevičienė
Tel. 8 5 273 0279
o.ratkeviciene@bnk.lt

Tiražas
4 000
ISSN 1392-9259
Indeksas 5214

Spausdino
UAB „Lietuvos rytas“ spaustuė
Už reklamos turinį ir joje
pasitaikančias įvairaus
pobūdžio klaidas redakcija
neatsako.

2017 m. Druskininkų sportininkų rengimo centre planuojama rengti pasaulio šiuolaikinės penkiakovės taurės finalinio etapo varžybas.

BAZĖ

NAUJAS TRAUKOS CENTRAS

» Druskininkuose iškilusiam Sportininkų rengimo centre laukiami ne tik Lietuvos atletai, bet ir svečiai iš užsienio

Atidarymo iškilmėse simbolinę juostelę perkirpo Druskininkų meras R. Malinauskas, premjeras A. Butkevičius ir KKSD generalinis direktorius E. Urbanavičius.

Marytė Marcinkevičiūtė
maryte@sportas.info

Pirmuoju Sportininkų rengimo centro statybos etapu baigta universali, tarptautinius rankinio standartus atitinkanti sporto salė, kurioje telpa 600 žiūrovų. Nuleidus specialias užuolaidas, salę galima padalyti į dvi krepšinio aikštes, kiekviena jų yra su apšvietimu, įgarsinimu, švieslente, sekretoriatu, tribūnomis.

Šių metų pabaigoje planuojama pastatyti 25 m ilgio aštuonių takų plaukimo baseiną, dvikovinių sporto šakų ir treniruoklių sales, pagalbines patalpas. Tada bus baigta viso pastato statyba ir darbai persikels į lauką. Tikimasi, kad 2017-aisiais Sportininkų rengimo centras bus baigtas ir jame bus galima rengti pasaulio šiuolaikinės penkiakovės taurės finalinio etapo varžybas.

Patirties sėmėsi Katarė
Sportininkų rengimo centro projekto autorius prof. Gintaras Caikauskas sako, kad lietuviai patirties važiavo semtis netgi į Katarą, kur statomi milžiniški kompleksai, ir stebėjo, kokios yra tokių objektų statybos pasaulinės tendencijos. Sportininkų rengimo centro plotas – apie dešimt hektarų, statyba finansuojama iš valstybės investicijų programos ir administruojama Kūno kultūros ir sporto departamento (KKSD). Nuo 2008 m. iki 2014 m. atlikta darbų už 45 mln. litų, o šiais metais planuojama jų atlikti už daugiau nei 4 mln. eurų. Druskininkų meras Ričardas Malinauskas teigia, kad savivaldybei nėra per didelė prabanga turėti ir „Snow“ areną, ir Sportininkų rengimo centrą.

„Šis naujas sporto objektas – tai naujas traukos centras, labai svarbus infrastruktūros objektas. Jis miestui ir regionui turės lygiai tokią pačią reikšmę, kaip ir vandens parkas, slidinėjimo trasos. Dabar mūsų planuose – Kongreso rūmai su ne mažiau kaip 1 200 vietų sale, kino teatrais. Vertinant Druskininkus kaip infrastruktūros miestą, be tokių objektų būtų sunku gyventi“, – įsitikinęs R. Malinauskas.

Tramplinas į pergales
Pasak Kūno kultūros ir sporto departamento generalinio direktoriaus Edžio Urbanavičiaus, pagrindinė Sportininkų rengimo centro paskirtis – padėti mūsų sportininkams pasiręsti svarbiausioms varžyboms ir pasiekti aukščiausių rezultatų. Kartu tai turėtų būti ir populiarūs treniruoklių stovyklų vieta užsienio šalių įvairių sporto šakų atstovams.

Rūpesčių – per akis
Naujajam Sportininkų rengimo centrui nuo praėjusių metų lapkričio 3 d. patikėta vadovauti buvusiam Druskininkų sporto centro direktoriui Julijui Matulevičiui. Jo nuomone, pirmojo etapo statyba buvo pati brangiausia: reikėjo atvesti elektrą, vandentiekį, šilumos trasą, lietaus kanalizaciją. Ir dabar rūpesčių direktoriui per akis. Tiesa, kol kas centre treniruoklių stovyklos dar nerengiamos – vyksta kūrimosi procesas, tą darbą tenka dirbti J. Matulevičiaus vadovaujama septynių darbuotojų kolektyvui. Vasario viduryje buvo susitarta su statybininkais, projektuotojais ir aptarta tolesnė darbų eiga. Šiomet numatyta įrengti plaukimo baseiną, dvikovinių sporto šakų ir treniruoklių sales. Kartu dirbamas

„Jeigu Kūno kultūros ir sporto departamentas, kuris rūpinasi federacijomis, pastatė tokį puikų sporto objektą, tai federacijos taip pat turėtų rūpintis KKSD įstaiga – neišvežti pinigų kažkur kitur, o palikti juos čia.“

JULIUS MATULEVIČIUS

ir vadybos darbas, priimami įvairių sporto šakų federacijų vadovai, vedamos derybos. „Esame biudžetinė Kūno kultūros ir sporto departamento įstaiga. Manęs klausia, ko aš siekiu, eidamas čia? Atsakau: turėjau komfortišką aplinką, beveik 13 metų vadovavau Sporto centrui. Teko viską pradėti nuo pradžių, kurti ne tik materialinę bazę, bet ir atnaujinti senus ryšius su mūsų ir užsienio šalių sporto federacijomis bei klubais. Per tuos metus pasiekėme neblogų rezultatų: sportuoja vaikai, sportuoja bendruomenė, Druskininkus pamilo Lietuvos ir užsienio sportininkai. Tačiau kai atsirado galimybė prisidėti prie Sportininkų rengimo centro kūrimo, nutariau savo sukauptą vadybos ir gyvenimo patirtį panaudoti naujoje įstaigoje. Stengsiuosi, kad būtų gerai ne tik sportininkams, bet ir mano gimtiesiems Druskininkams“, – sako J. Matulevičius ir priduria, kad jis ir yra tam, kad visi sportininkai tai jaustų.

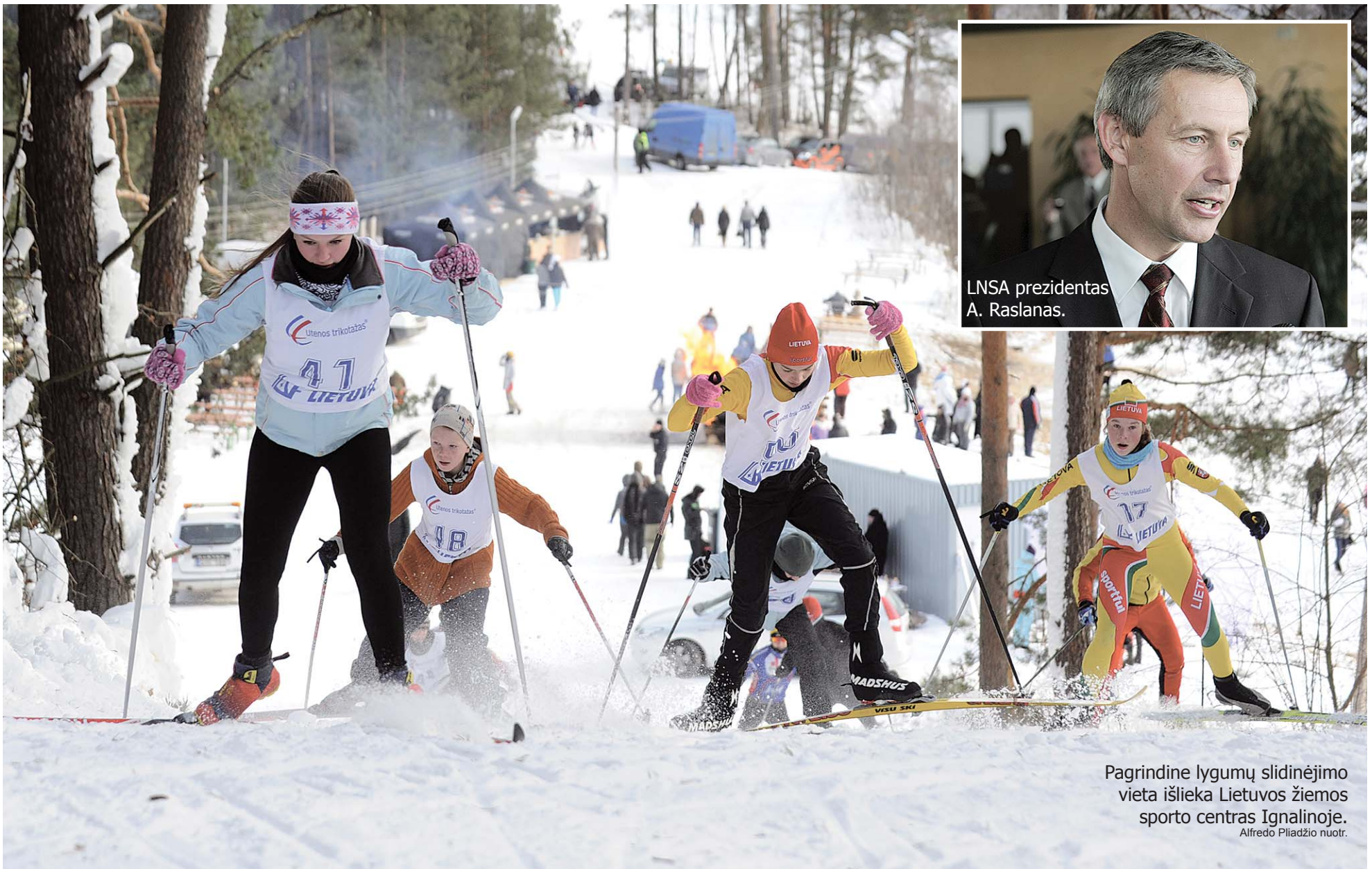
Tikisi federacijų pagalbos

J. Matulevičius pripažįsta, kad pirmieji kūrimosi metai, turint stiprų konkurentą – Druskininkų sporto centrą (jis yra miesto centre, šalia įsikūręs viešbutis, kavinė), – jiems bus gana nelengvi. Tarkime, praėjusių metų pabaigoje naują sporto objektą J. Matulevičius rodė Krasnojarsko „Jenisej“ krepšinio klubo vadovams, tačiau šiomet dėl ekonominių sąlygų rusai neatvažiuos. Kalbėta ir su Surguto universiteto komandos vadovais, bet jie taip pat išreiškė abejones, ar šiomet atvažiuos. Tačiau J. Matulevičius viliasi, kad jam padės Lietuvos sporto šakų federacijos. „Jeigu Kūno kultūros ir sporto

departamentas, kuris rūpinasi federacijomis, pastatė tokį puikų sporto objektą, tai federacijos taip pat turėtų rūpintis KKSD įstaiga – neišvežti pinigų kažkur kitur, o palikti juos čia. Yra toks biologinis terminas – simbiozė: gamtoje visi augalai bendradarbiauja ir augalas netgi žūdamas padeda kitam augalui, patęšia jį. Manau, kad sportas Lietuvoje nežus, jeigu mes vieni kitiems padėsime“, – įsitikinęs J. Matulevičius. Kūno kultūros ir sporto departamento generalinis direktorius E. Urbanavičius viliasi, kad Sportininkų rengimo centras niekada nebus tuščias, juolab kad visiškai šalia yra Lenkija ir Baltarusija. Lietuvos olimpinio sporto centro direktorius Linas Tubelis linkęs manyti, kad naujasis sporto objektas šiomet nebus labai apkrautas. Jo nuomone, naujoji sporto salė yra labiau pagalbinė priemonė, o pagrindinis judėjimas prasidės tada, kai atsiras plaukimo baseinas. „Kol kas išlieka ir gyvenamųjų patalpų problema, kadangi Druskininkų viešbutis, ypač pigesni, dažniausiai būna perpildyti. Kai iškilis viešbutis ir plaukimo baseinas, tada ir prasidės treniruoklių stovyklos. Jeigu leistų gamtinės sąlygos ir būtų kur gyventi, sportininkų rengimo centras labai tiktų irkluotojams, jiems žiemą nereikėtų važinėti slidinėti į Bulgariją ir Italiją. Kai atsiras ir stadionas su bėgimo takais, metimų sektorais, tada čia galės treniruotis ir lengvaatlečiai, galės vykti kitų sporto šakų stovyklos“, – mano L. Tubelis. Legendinė gimnastė Dalia Kutkaitė jau dabar kalba apie tai, kad su šios sporto šakos Lietuvos lyderėmis kuo dažniau norėtų treniruotis Druskininkuose.

POKALBIS

Druskininkų savivaldybėje visų mokyklų 6 klasių mokiniams kūno kultūros pamokų metu organizuojamos kalnų slidinėjimo pratybos.

LNSA prezidentas
A. Raslanas.

Pagrindine lygumų slidinėjimo vieta išlieka Lietuvos žiemos sporto centras Ignalinoje.
Alfredo Pliadžio nuotr.

LIETUVOS NACIONALINĖS SLIDINĖJIMO ASOCIACIJOS PREZIDENTAS **ALGIRDAS RASLANAS** <<<<

BŪTINA ŽENGTI PERMAINŲ KELIU

Marytė Marcinkevičiūtė
maryte@sportas.info

„Geriausių sportininkų tobulėjimas lėtas, pažanga nedidelė, todėl teks pertvarkyti rinktinės formavimo principus: visose sporto šakose sukurti trijų lygių jaunių, jaunimo ir suaugusiųjų rinktinės, paskirti trenerius, efektyvinti trenerių tarybų veiklas, detaliau rengti treniruočių planus ir periodiškai tikrinti sportininkus.“

Ne visiems tai patiks, bet visi suprantame, kad eidami tokiu keliu po 6–8 m. galime tikėtis ir geresnių sporto rezultatų, o nuo jų priklauso ir mūsų asociacijos finansinė parama Lietuvoje bei didesnės galimos lėšos iš Tarptautinės slidinėjimo federacijos projektų“, – teigia praėjusiais metais Lietuvos nacionalinės slidinėjimo asociacijos prezidentu tapęs Lietuvos edukologijos universiteto profesorius Algirdas Raslanas.

Ėmėtės naujų atsakingų pareigų. Kas jus paskatino tai daryti? – paklausė A. Raslano. Po Atlantos olimpinė žaidynių

1996-aisiais Lietuvos olimpinei rinktinėi pasirodžius gana prastai, tuometis Lietuvos tautinio olimpinio komiteto (LTOK) prezidentas Artūras Poviliūnas pasiūlė sukurti didelio meistriškumo sportininkų rengimo programą. Prie jos labai daug prisidėjo prof. Juozas Skernevičius, Kazys Milašius, Algimantas Kukšta, Kazys Steponavičius, kiti sporto specialistai. Programa pradėta taikyti jau 1997 m. ir pamažu buvo įgyvendinta. Sidnėjaus olimpinė žaidynių sėkmė lyg ir rodė galimybes panašų rengimo modelių taikyti žiemos sporto šakoms. Tokios programos buvo sukurtos, bet pristigo valios, noro ir užsidegimo jas įgyvendinti. Buvo sulaukta didelio pasipriešinimo iš pavienių asmenų, buvo ir netinkamo požiūrio, todėl žiemos sporte, mano manymu, išliko atskirų sporto šakų sportininkų rengimo minimodeliai, kurie negali sėkmingai veikti ilgesnį laiką. Žiemos sporto šakos turi būti to paties rengimo modelio dalis, ne tik papildyti vienos kitas, bet ir konkuruoti rezultatais, taškais ir, žinoma, lėšomis.

”

„Tikimės, kad į 2018 m. Pjongčongo olimpinės žiemos žaidynes pateks po 2 kalnų ir lygumų slidinėjimo atstovus, įvykus stebuklui (o gal dėl darbo ir talento) – ir 1 snieglenčių atstovas. Tai viso ne itin gausaus, bet ryžtingo Lietuvos nacionalinės slidinėjimo asociacijos kolektyvo siekis.“

Visas problemas – varžybų sistemos, sporto bazės, įrangos ir inventoriaus, sportininkų atrankos kriterijų, sportininkų mokslinio ir medicininio aptarnavimo, finansavimo ir kt. – turime spręsti kartu. Tai gana sudėtingas uždavinys žiemos sporto šakų federacijų vadovams. Tokioje situacijoje, pasiūlius buvusiam Lietuvos nacionalinės slidinėjimo asociacijos generaliniam sekretoriui Gintautui Černiauskui, sutikau kandidatuoti į prezidentus. Norėjosi pabandyti vasaros sporto šakoms taikytus sėkmingus sprendimus įdiegti ir žiemos sporte. O tai didelis ūkis – lygumų slidinėjimas, kalnų slidinėjimas, snieglenčių sportas, akrobatinis slidinėjimas.

Su kokiomis viltimis pradėjote darbą?

Dar anksčiau buvo atliktas didelis darbas, vystant sporto šakas skirtingomis kryptimis. Pradėtas kultivuoti snieglenčių sportas, inicijuota slidinėjimo sporto regioninė plėtra, Druskininkų „Snow Arena“ pripažinimas tarptautinio lygio varžybų trasa, Ignalinos slidinėjimo trasos įrengimo darbai, reikiamo

inventoriaus ir įrangos įsigijimas, Kūno kultūros ir sporto departamento pradėta statyti Ignalinos žiemos sporto bazė. Tai didelis buvusio prezidento Remigijaus Arlausko ir Mariaus Rindzevičiaus nuopelnas. Beje, Remigijaus Arlausko entuziazmas neblėsta ir dabar, ir tai labai džiugina. Tai teigiami, pozityvūs aspektai. Buvo matyti, kad slidinėjimas dominuoja savo norais ir siekiu gauti didesnę finansavimą ir turėti lemiamo sprendimo teisę asociacijoje, bet tikrai neblizgėjo sportiniais rezultatais, o Remigijaus Arlausko siekis vystyti kitas slidinėjimo sporto šakas ne visada būdavo suprastas. Vystyti kitas slidinėjimo sporto šakas ragino ir Lietuvos tautinio olimpinio komiteto vadovybė. Tad iškilo dilema ir kartu strateginė kryptis – ar apsiriboti slidinėjimu, ar lygiagrečiai vystyti kalnų slidinėjimo ir snieglenčių sporto šakas. Paskubomis rengiant LNSA strategiją buvo sutarta, kad ateityje būtų vystomos ir kitos slidinėjimo sporto šakos su skirtingomis rungtimis, jeigu jose atsirastų sportininkų, trenerių,

„Dabar aš stipresnė, geriau suprantu vandenį ir žinau daug daugiau nei 2012 metais“, – teigia į suaugusiųjų pasaulį įžengusi Rūta Meilutytė.

6 p. >>

rėmėjų ar galimybė gauti lėšų iš Tarptautinės slidinėjimo federacijos programų bei Kūno kultūros ir sporto fondo. Numatyta ir kita strateginė kryptis – asociacijos veiklą ir lėšas nukreipti į jaunųjų sportininkų ugdymą, plečiant slidinėjimo, kalnų slidinėjimo, snieglenčių sporto atramos taškus. Kuriant naujus slidinėjimo taškus, pirmiausia svarbu surasti trenerį, gauti etatą ar jo dalį iš savivaldybės institucijos, turėti sąlygas, inventorių ir transportą vyksti į varžybas.

Tai gana sudėtingi logistiniai klausimai, kuriuos sprendžiant reikia daug entuziazmo, atsidavimo, žinių, laiko, lėšų.

Taip. Be to, šiltos žiemos gerokai trukdo ir neleidžia atsirasti naujiems taškams, nors daug entuziazmo jau rodo savivaldybių merai ir sporto vadovai.

Puikias iniciatyvas rodo LNSA generalinis sekretorius Evaldas Brazlauskis, valdybos narys ir Lietuvos kalnų slidinėjimo federacijos prezidentas Paulius Augūnas, valdybos narys Mantas Paulauskas ir asociacijos „užsienio reikalų ministras“ Remigijus Arlauskas.

Steigiant tokius taškus Zarasuose, Jonavoje, Šiauliuose, Telšiuose, Vilniuje ir Druskininkuose, NSA prisideda tuo, kuo gali, – inventoriui, varžybų organizavimu, konsultavimu ir t. t. Džiugu, kad darbas vyksta Vilniuje, Vilniaus rajone, Ignalinoje, Anykščiuose, Utenoje, Visagine, Druskininkų arenoje „Snow Arena“.

Su savivaldybėmis pasirašome sutartis ir kartu vykdomė savo įsipareigojimus. Eidami tokiu keliu galime plėsti žiemos sportą kultivuojančių savivaldybių ratą, gausinti sportininkų, dalyvaujančių rajono, regioninės ir nacionalinės varžybose, skaičių.

Pagrindine lygumų slidinėjimo vieta išlieka Lietuvos žiemos sporto centras Ignalinoje. Kaip partneris ir slidinėjimo entuziastas, o tiksliau – fanatikas Bronius Cicėnas su savo kolektyvu geba sukurti geras sąlygas slidininkams, treneriams, treniruotėms ir varžyboms.

Lietuvoje vis labiau populiarėja kalnų slidinėjimas. Ką galite pasakyti apie šią sporto šaką?

Norisi paminėti dvi gražias iniciatyvas: Lietuvos slidinėjimo ir snieglenčių sporto mokyklos pradedantiems vaikams organizuoja kalnų slidinėjimo mokyklėles Žvėryne ir ant Liepkalnio kalno. Jos sulaukia labai didelio susidomėjimo. Druskininkų iniciatyva visų mokyklų 6 klasių mokiniams vietoje kūno kultūros pamokų organizuojamos kalnų slidinėjimo pratybos.

Tai puikūs ir pritaikomi pavyzdžiai Vilniaus, Ignalinos, Anykščių ir Jonavos sporto ir švietimo institucijų vadovams. Vis populiarėjant kalnų slidinėjimui, snieglenčių sportui, technikos mokymas yra gera paskata tobulėti.

Kokių numatoma pokyčių vystant žiemos sporto šakas?

Vystant lygumų slidinėjimą, viešoji įstaiga „Sveikas miestas“ Vilniuje (vadovas – Mantas Paulauskas) įsigijo sniegrogių ir žiemą ketina įrengti trasas Vilniaus parkuose: Vingio parke, Neries pakrantėje Žirmūnuose, Liepkalnio apylinkėse, Pavilnių regioniniame parke ir netgi miesto mikrorajonuose šalia gyvenamųjų namų, kad miesto gyventojams būtų patogiu išėiti slidinėti šalia patogiose ir saugiose vietose.

Tai puikus pavyzdys ir didelė parama „Snaigės“ žygių organizatoriui ir entuziastui Algimantui Jucevičiui. Didžiuojamės geru bendradarbiavimu su Lietuvos tautiniu olimpinio komitetu ir jų organizuojamu jau antruoju „LTeam“ žiemos olimpinio festivaliu. Tai tikrai didelė žiemos šventė vaikams, jaunimui, žiemos sporto entuziastams ir sporto veteranams.

Tokios naujos iniciatyvos labai prisideda populiarinant žiemos sportą. Džiugu, kad KKSD generalinis direktorius Edis Urbonavičius remia žiemos sporto šakų federacijų iniciatyvas – jau rengiama žiemos sporto šakų „Lietuvos vilčių sporto žaidynių“ programa, numatomos lėšos. Tai padės sporto mokymo įstaigose kurti naujas žiemos sporto šakų grupes, skatins savivaldybes skirti ir lėšų, ir dėmesio. KKSD specialistai domisi kitų šalių patirtimi (Vokietijos, Norvegijos ir kt.), kokia žiemos sporto šakų sportininkų rengimo sistema, kokie finansavimo principai, varžybų sistema.

Tai, matyt, virst konstruktyviais pasiūlymais, kuriant specializuotas žiemos sporto sportinio ugdymo klases palankiuose regionuose, skiriant lėšas sportininkų rengimui ir maitinimui.

Vis dėlto noriu pažymėti, kad pastangos turi būti didesnės. Tyrimai rodo, kad labai talentingų augančių žvaigždžių neturime, bet nuoširdus darbas visada duoda gerų rezultatų.

Kaip manote, kokia bus Lietuvos sportinė delegacija per 2018 m. olimpinės žiemos žaidynes?

Nacionalinėje slidinėjimo asociacijoje turime daug puikių trenerių: Algis Drūsys, Stasys Dervinis, Kazytė Strolienė, Ignas Terentjevas, Karolis Baltakis, Ričardas Panavas, Giedrius Zaveckas, Andžela Aleksandravičienė, Audrius Santackas ir kiti. Visi jie dirba nuoširdžiai, atsakingai ir kryptingai.

Tikimės, kad į 2018 m. Pjongčongo olimpinės žiemos žaidynes pateks po 2 kalnų ir lygumų slidinėjimo atstovus, įvykus stebuklui (o gal dėl darbo ir talento) – ir 1 snieglenčių atstovus. Tai viso ne itin gausaus, bet ryžtingo Lietuvos nacionalinės slidinėjimo asociacijos kolektyvo siekis.

Druskininkų arenoje „Snow Arena“ kalnų slidininkai gali treniruotis net vasarą.

Lietuvos snieglenčininkai dalyvauja ir snieglenčių kroso, ir akrobatinio nusileidimo (angl. *Slope style*) varžybose.

RINKIMAI

RŪTA MEILUTYTĖ trečius metus iš eilės išrinkta populiariausia Lietuvos sportininkė tradiciniuose laikraščio „Sportas“ ir portalo *sportas.info* rinkimuose.

R. Meilutytė atsisveikino su jaunimo varžybomis.

PATIRTIS PLEČIA GALIMYBIŲ RIBAS

» „Dabar aš stipresnė, geriau suprantu vandenį ir žinau daug daugiau nei 2012 metais“, – teigia 1 suaugusiųjų pasaulį įžengusi Rūta Meilutytė

Rūta Meilutytė šį pavasarį peržengė simbolinę ribą – kovo 19 d. Lietuvos plaukimo princesei sukako 18 metų. Dar prieš trejus metus, 2012-ųjų pavasarį, tada kukli 15-metė buvo gerai žinoma tik plaukimo specialistams. Bet praėjus vos keliems mėnesiams jos talentas Londone pražydo olimpinio aukso spalva.

Dabar R. Meilutytė – visus įmanomus titulus aukščiausio lygio varžybose laimėjusi sportininkė, Lietuvos, Europos ir pasaulio rekordininkė. Tradiciniuose laikraščio „Sportas“ rinkimuose, rengiamuose nuo 1956 m., R. Meilutytė trečius metus iš eilės išrinkta populiariausia Lietuvos sportininkė. Antrąją vietą iškovojo kanojos irkluotojas Jevgenijus Šuklinas, trečiąją – dar vienas plaukikas Giedrius Titenis. Į R. Meilutytės brandą gyvenime ir baseine „Sportas“ pažvelgė Didžiosios Britanijos žiniasklaidos akimis.

Greičio jausmas

R. Meilutytė dvejoja. Olimpinė ir pasaulio čempionė nori aiškiai atsakyti į klausimą apie plaukimo tempą, ritmą, koks jausmas žinoti, kad greitai plauki, kai viskas aplink tave išnyksta. O tai žino tik geriausieji. Ar greitai plaukiant jaučiami tokie dalykai kaip vandens tankumas, lengvumas ir panašiai? „Žinoma, kai greitai plaukiu, jaučiu tai. 100 m distancijoje per pirmus 50 m lengva išvystyti greitį, kai stengiesi kaip įmanoma mažiau, bet žinai, kad plauki greitai. Jauti, kad turi labai daug energijos, bet reikia jos pasilikti likusiai distancijai“, – teigė jaunoji olimpinė čempionė. Tačiau treniruotėse viskas yra kitaip. Tikras greitis pajuntamas tik varžybų dieną. „Tai jauti

iš kūno pozicijos vandenyje – galiu pasakyti, kai viskas vyksta sklandžiai. Kai tai jauti, suprantu, kad plaukiant nereikia pastangų, tada žinai, kad laikas bus geras, jeigu tik tiksliai atliksi visas technines plaukimo detales, kurioms ruošiesi“, – paaiškina R. Meilutytė.

Svarbu laiku pakeisti ritmą

O kas būna, kai nesiseka? Pasaulio rekordininkė 100 m distancijoje krūtine (jos laikas – 1 min. 4,35 sek. – yra geresnis negu vyrų pasiekimas rezultatas 1972 m. olimpinėse žaidynėse, taip pat, nuplaukus per tokį laiką, būtų buvę galima patekti į vyrų finalinį plaukimą iki 1980 m. olimpių žaidynių), vienintelė dabartinė sportininkė, nuplaukusi šią distanciją greičiau negu per 1 min. 5 sek., vilkėdama tekstilinį plaukimo kostiumą (kita sportininkė, pasiekusi panašų laiką – 1 min. 4,91 sek., buvo Rebecca Soni, tačiau ji jau baigė karjerą), nervingai nusijuokia ir priduria: „Būna dienų, kai jis pasižiūri į mane ir pasiūlo plaukti laisvuju stiliumi.“ Jis – tai Rūtos treneris Jonas Ruddas iš „Plymouth Leander“ plaukimo klubo.

Juk labai svarbus žinojimas, kada reikia sumažinti krūvį, rutinos pokyčiai, padedantys panašiai kaip ir poilsis, persitempimo, blogų įpročių, traumų vengimas, grįžimas su pagarba ir atidumu sunkiausiems yriams ir vandens pasipriešinimui.

„Svarbu viską atlikti rūpestingai“, – sako R. Meilutytė. Septintą ryto ji jau buvo pasitreniravusi baseine, po pusryčių laukė sporto salė ir studijos koledže, vakare – dar viena plaukimo treniruotė. Visa tai vyko kitą dieną, grįžus iš Milano, kur Rūta praleido kelias dienas filmuodamasi rėmėjo „Arena“ reklaminiame klipė.

”

„Aš labai pasiilgstu namų ir tėvynės. Kai grįžtu, jaučiu, kad parvykau namo. Aplankau močiutę, šeimą ir visus draugus. Visas dėmesys paverčia mano grįžimą šiek tiek beprotišku, bet vieną dieną norėčiau vėl gyventi Lietuvoje.“

RŪTA MEILUTYTĖ

Tai, anot Rūtos, labiausiai užimta savaitės diena. Tačiau ne visa ji prabėgo nutrūktgalvišku greičiu, nes apdairiai apgalvota disciplina yra didelė sportininkės gyvenimo dalis, kaip ir kontroliuojamas sportinis pyktis, greitis ir tikslumas, dėl kurio ji žinoma pasaulyje.

„Lėti etapai treniruojantis turi įtakos, ypač susikonzentravimas ties tikslumu, elementų įvykdymu, įtampos mažinimu. Aš stengiuosi plaukti kruopščiai kiekvieną kartą: apšildama, treniruodamasi, atlikdama sunkias plaukimo serijas ir t. t.“, – teigė sportininkė. Viskas tam, kad diena, kai nesiseka, nesutaptų su varžybų diena.

Geris ir blogi požymiai

Treneris pastebi, kai viskas sekasi, ir greitai reaguoja, kai kas nors ne taip. Kas J. Ruddui padeda pastebėti šiuos kraštutinius? Geri požymiai: „Tai jos yrių ritmas. Kai ji plaukia taisyklingai, tai būna lyg poezija: yra ryšys tarp grybšnio rankomis ir spyrio kojomis, jokių trukdžių, viskas liejasi laisvai. To nebūna kasdien. Kartais plaukimas krūtine gali sekis nekaip. Kai sudedami per pastaruosius kelis sezonus jos pasiekti jėgos ir galios rezultatai, kai jai tiesiog sekasi plaukti ir viskas vyksta sklandžiai, sukuriama išpūdingas reginys.“ Blogi požymiai ir kaip jų išvengti: „Kai nesiseka, reikia galvoti, ką pataisyti, tačiau negalima to daryti per prievartą. Kai nesiseka plaukti krūtine, plaukiame kitokiais stiliais. Rūtai tinka senas posakis, kad pokyčiai veikia taip pat gerai, kaip ir poilsis. Tai visada tinka.“

J. Ruddas prideda: „Atradome, kad, tris dienas veikiant ką nors kita, sugrįžta geri plaukimo krūtine įgūdžiai. Tai ir yra esminis dalykas – atsitraukti,

duoti tam šiek tiek laiko. Tai jai labai gerai sekasi.“ Treneris pabrėžė, kad ji nėra puiki plaukikė tik vieno tipo distancijoje. Žinoma, geriausiai Rūtai sekasi plaukimas krūtine trumpose distancijose, tačiau ji yra rimta varžovė ir 50 m bei 100 m distancijose laisvuju stiliumi, 100 m kombinuotojoje rungtyje. „Ji nėra vienusiška plaukikė. Kai reikia šiek tiek nukrypti nuo plaukimo krūtine ir leisti jai atsigauti nuo šios rungties, žinome, kad nesvaistome laiko. Šiame sporte Rūtai yra daug ką nuveikti. Taip užtikriname, kad ji konstruktyviai išnaudoja savo laiką“, – tikino lietuvę treniruojantis britas.

Žvelgia į naują ribą

Kai atvyks į Rio de Žaneirą ginti olimpinės čempionės titulo, R. Meilutytė dar nebus dvidešimties. Nė vienas sezonas Rūtai nepraėjo be didesnių apdovanojimų ir pastaraisiais metais jos laimėjimų sąskaita tapo išpūdinga. Ji turi titulų iš kiekvieno skirtingo lygio tarptautinio čempionato, kuriame dalyvavo: olimpių žaidynių, pasaulio ir Europos čempionatų ilgoje ir trumpose distancijose, jaunimo Europos čempionato ir jaunimo olimpių žaidynių. Visi pagrindiniai prizai iškovoti 50 m ir 100 m distancijose. Sportininkė 100 m distancijai krūtine pirmenybę teikia dėl įvairių priežasčių: „50 m distancijoje lengva suklysti, praleisti grybšnius, tai beprotiškos varžybos. Labai sunku taisyklingai atlikti kiekvieną yrių ir kartu panaudoti daug jėgos. Man daug labiau patinka 100 m distancija. 50 m distancijoje reikia nežmoniškai stengtis. Tačiau nors 50 m distancija per trumpa, man ji vis tiek patinka“, – šyptelėja plaukikė. 100 m distancija verčia daugiau

Lietuvos tinklinis pakilo naujam gyvenimui: auga biudžetas, didėja konkurencija, sėkmingai ieškoma naujų talentų.

9 p. >>

galvoti. Rūtos tonas tampa rimtesnis, kai pradėdame kalbėti apie tai, kaip įveikti šį nuotolį greičiau nei per 1 min. 4 sek. Rūta, savo amžiaus grupėje esanti arčiausiai šio rezultato, pasakoja: „Mes dirbame prie paskutinių 50 m, nes čia yra silpnoji distancijos vieta: paskutiniai 15 metrų. Šioje dalyje reikia daugiausiai įdirbio. Pirmuosiuose 50 m turiu lengvai išvystyti greitį, o paskui prireikia išvermės. Tai nėra ta išvermė, kuri tau padeda nuplaukti daug etapų po 100 metrų. Tai išvermė, kurios tau reikia norint nuplaukti 50 m pirmyn ir atgal, išlaikyti gerą laiką, mintyse turėti tikslą ir galvoti: „Štai taip noriu įveikti distanciją.“

Jaučia didžiulį palaikymą

Dėl asmeninio pasiaukojimo sportui jaučiamas tam tikras vienišumas, nes esi priverstas viską atiduoti siekdamas tikslo. Ne tik varžybų metu, bet ir kiekvieną dieną. R. Meilutytė tai pripažįsta. Paklausta, kas sunkiausia būnant pasaulinio lygio atlete, ji atsakė: „Manau, kad tai susiję labiau ne su distancija, bet su žinojimu, kad padarei viską, ką galėjai, su buvimu teisingai sau, su požiūriu „bus gerai ir taip“ neturėjimu. Ne visada lengva laikytis mitybos plano, daryti, ką reikia, visa tai paversti įpročiu. Labai sunku laikytis tokios disciplinos. Jeigu nori gerai pasirodyti ir užimti vietą ant podiumo, tiesiog turi taip gyventi.“

Ji yra vienintelė, kuri nusilenkia tam, kad jai ant kaklo užkabintų medalį, tačiau mintyse ji turi visus žmones, kurie jai padėjo viso to pasiekti. Koks yra jos treneris J. Ruddas? Kuo jis prisideda prie laimėjimų? Kaip ir atsakant į beveik visus klausimus, R. Meilutytės reakcijos laikas galvojant atsakymą nublanksta, palyginti su tuo greičiu, dėl kurio ji žymi startuojant, tačiau atsako atsargiai parinktais ir nuoširdžiais žodžiais: „Manau, jis tikrai geras. Jis žino, kas man tinka ir kaip iš manęs išgauti geriausius dalykus. Iš jo aš nejaučiu jokio spaudimo, ir tai labai padeda. Jis puikiai suderina du dalykus: jam patinka tai, ką aš ir mes abu darome, bet kai ką nors darau netinkamai, jis mane pabara.“

Fizinio parengimo treneris Parisas Paynas taip pat nusipelnė ovacijų, kaip ir kiti žmonės bei plaukimo klubo komandos nariai, dirbantys išvien.

Tvirtai jaučiasi elite

2014-ieji iš dalies buvo savotiški atsitraukimo metai, ramybės momentas vykstant didžiuliam ir greitam progresui, kurį Rūta pasiekė dar būdama jaunė. Ar buvo jaučiamas palengvėjimas, kad jaunių pasaulyje viskas baigta?

„Manau, kad šiuose pokyčiuose yra du pagrindiniai naudingi dalykai, – teigia J. Ruddas ir prideda: – Pirmiausia treniruočių aplinkoje dabar ji yra daug pastovesnė: reikia mažiau varžybų tam, kad Lietuvos

J. Ruddas neabejoja, kad patirtis padarė R. Meilutytę dar stipresnę.

Alfredo Pilažžio nuotr.

tautinis olimpinis komitetas ir Lietuvos plaukimo federacija būtų patenkinti, tačiau mes to niekada nevertinome kaip neigiamo dalyko, nes jie suteikė milžinišką paramą viskam, kas vyko. Antra, ji jau prieš metus buvo psichologiškai pasiruošusi pereiti į kitą lygį. Jaunimo olimpinėse žaidynėse Rūta plaukė labiau dėl pagarbos savo šaliai negu dėl ko nors kito, ir jai neberekės sukti galvos dėl tokių dalykų. Ji rungtyniauja su vyresniais sportininkais ir pati savo dvasia yra vyresnė. Dėmesys, kurį ji gavo, kai dalyvavo jaunių varžybose, buvo perdėtas. Kai ji susitinka su vyresniais sportininkais, būna tiesiog viena iš daugelio. Pasaulio jaunimo čempionate ir jaunimo olimpinėse žaidynėse ji buvo dėmesio centre.“

J. Ruddas pabrėžia „pažinimo žinias“ kaip vieną vertingų bruožų, kuriuo Rūta išsiskiria dabar, tačiau dar stigo 2012 metais. R. Meilutytė žino, kaip elgtis plaukimo elito pasaulyje: ji jaučiasi stabiliai, kaip namuose, žino, kaip pasiekti podiumą. Rūta pritaria treneriui: „Plaukiu daug protingiau. Anksčiau startuodavau ir baigdavau distanciją kuo greičiau. Maldavau rankomis, grybšniai buvo maži. Per pastaruosius kelis metus daug dėmesio skiriau plaukimo technikai ir apmąstymams apie plaukimą kaip jėgos dalyką. Aš daug stipresnė, geriau suprantu vandenį ir apskritai viskas patobulėjo. Turiu daug daugiau patirties ir žinau daugiau, negu žinojau 2012 metais.“

Daro tai, kas patinka

„Labai sunku“, – taip ji apibūdina plaukimo sportą. Tačiau kad artimiausiu metu Rūta mes šį užsiėmimą, nėra tikimybės. „Man labai patinka plaukimas, patinka juo užsiimti, tai suteikia prasmės gyvenimui. Atstovauti savo šaliai, jaustis geresniu žmogumi, turėti mane supančią puikių žmonių komandą – visi mano komandos draugai yra nuostabūs. Aš labai dėkinga, kad turiu galimybę daryti tai, kas man labai patinka.“ Dabar visi keliai veda į Rio de Žaneirą, visas dėmesys sutelktas į olimpines žaidynes, tačiau prieš tai Rūta bandys apginti pasaulio čempionės titulą 100 m distancijoje krūtine ruggpjūčio

mėnesį Kazanėje.

„Pagrindinis dalykas bus pasirodymas ir susirėmimas su priešininkais akis į akį. Laukiame šių varžybų dėl to, kad jos parodys, kurioje vietoje pasaulyje esame, ir suteiks psichologinį paskatinimą prieš olimpiadą“, – apie artėjantį pasaulio čempionatą sakė J. Ruddas.

Po Kazanės bus trumpa pertrauka. „Rūta vasarą turės šiek tiek laiko sau – jai reikia emociškai išsikrauti. Jeigu to nepadarys, bus psichologiškai pervargusi“, – tvirtino treneris. Bet jis norėtų, kad ruggpjūčio pabaigoje Rūta jau grįžtų į treniruotes. Ji pati sako: „Aš labai pasiilgstu namų ir tėvynės. Kai grįžtu, jaučiu, kad parvykau namo. Aplankau močiutę, šeimą ir visus draugus. Visas dėmesys paverčia mano grįžimą šiek tiek beprotišku, bet vieną dieną norėčiau vėl gyventi Lietuvoje.“

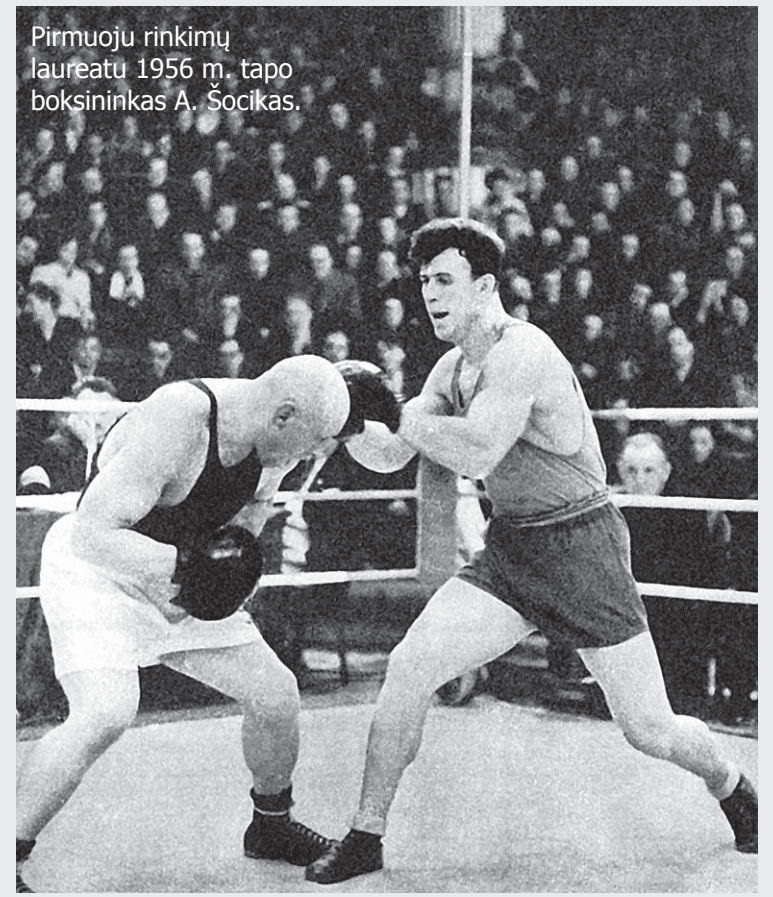
Neslegia atsakomybės našta

Liko kiek daugiau nei metai iki olimpinio titulo gynimo. Kaip jausiesi grįžusi į olimpiadą 2016 m. apginti titulą? Ar jausi pasididžiavimą? „Žinoma, šiek tiek didžiuliosios, – neslepia Rūta. – Tačiau man tai nėra neigiama įtampa. Iš manęs daug tikimasi, tačiau nuo manęs priklausoma, ar noriu tai laikyti spaudimu. Taip, jaučiu tai iš žiniasklaidos, žmonių, šalies ir t. t., bet į visa tai žiūriu kaip į teigiamą spaudimą: jie nori, kad gerai pasirodyčiau.“

Treneris J. Ruddas priduria: „Tai bus kitokios žaidynės. Ji dalyvauja kaip čempionės titulą ginanti sportininkė. Niekas to negali atimti – tai istorija. Taip pat mes nežiūrime atgal. Ji labai to laukia, ir tai bus atvejis, kai olimpinis titulus bus jos, ji nori jį apginti ir viską dėl jo padaryti. Aš jaučiuosi lygiai taip pat.“ Jaukumo suteikia tai, kad Rio de Žaneire ją palaikys dvi tautos. Mylima abiejose šalyse, R. Meilutytė gero jai linkinčių žmonių laikoma vietine heroje, vykiančia apginti titulą pasaulio čempionate ir olimpinėse žaidynėse. Šią pasauliję žinomą pilietę kažkuris laimingas Plimuto taksi vairuotojas nuveš į oro uostą, kai ateis laikas išskristi į Rio de Žaneirą susitikti su likimu ir jį išbandyti, prieš paliekant paauglystės metus už nugaros.

VISI RINKIMŲ LAUREATAI

1956 m.	Algirdas Šocikas – boksas
1957 m.	Jonas Pipynė – lengvoji atletika
1958 m.	Birutė Kalėdienė – lengvoji atletika
1959 m.	Adolfas Varanauskas – lengvoji atletika
1960 m.	Zigmas Jukna ir Antanas Bagdonavičius – irklavimas
1961 m.	Zigmas Jukna ir Antanas Bagdonavičius – irklavimas
1962 m.	Antanas Vaupšas – lengvoji atletika
1963 m.	Adolfas Varanauskas – lengvoji atletika
1964 m.	Ričardas Tamulis – boksas
1965 m.	Modestas Paulauskas – krepšinis
1966 m.	Modestas Paulauskas – krepšinis
1967 m.	Modestas Paulauskas – krepšinis
1968 m.	Danas Pozniakas – boksas
1969 m.	Modestas Paulauskas – krepšinis
1970 m.	Modestas Paulauskas – krepšinis
1971 m.	Modestas Paulauskas – krepšinis
1972 m.	Modestas Paulauskas – krepšinis
1973 m.	Vladas Česiūnas – baidarių ir kanojų irklavimas
1974 m.	Vladas Česiūnas – baidarių ir kanojų irklavimas
1975 m.	Česlovas Ježerskas – savignyos sportas
1976 m.	Angelė Rupšienė – krepšinis
1977 m.	Vilhelmina Bardauskienė – lengvoji atletika
1978 m.	Vilhelmina Bardauskienė – lengvoji atletika
1979 m.	Lina Kačiušytė – plaukimas
1980 m.	Lina Kačiušytė – plaukimas
1981 m.	Robertas Žulpa – plaukimas
1982 m.	Vladas Turla – šaudymas
1983 m.	Ana Ambrazienė – lengvoji atletika
1984 m.	Arvydas Sabonis – krepšinis
1985 m.	Arvydas Sabonis – krepšinis
1986 m.	Arvydas Sabonis – krepšinis
1987 m.	Šarūnas Marčiulionis – krepšinis
1988 m.	Gintautas Umaras – dviračių sportas
1989 m.	Šarūnas Marčiulionis – krepšinis
1990 m.	Šarūnas Marčiulionis – krepšinis
1991 m.	Šarūnas Marčiulionis – krepšinis
1992 m.	Romas Ubartas – lengvoji atletika
1993 m.	Vitalijus Karpaciauskas – boksas
1994 m.	Arvydas Sabonis – krepšinis
1995 m.	Arvydas Sabonis – krepšinis
1996 m.	Arvydas Sabonis – krepšinis
1997 m.	Arvydas Sabonis – krepšinis
1998 m.	Diana Žiliūtė – dviračių sportas
1999 m.	Edita Pučinskaitė – dviračių sportas
2000 m.	Virgilijus Alekna – lengvoji atletika
2001 m.	Virgilijus Alekna – lengvoji atletika
2002 m.	Raimondas Rumšas – dviračių sportas
2003 m.	Virgilijus Alekna – lengvoji atletika
2004 m.	Virgilijus Alekna – lengvoji atletika
2005 m.	Žydrūnas Savickas – galiūnų sportas
2006 m.	Virgilijus Alekna – lengvoji atletika
2007 m.	Virgilijus Alekna – lengvoji atletika
2008 m.	Edvinas Krungolcas – šiuolaikinė penkiakovė
2009 m.	Simona Krupeckaitė – dviračių sportas
2010 m.	Marius Stankevičius – futbolas
2011 m.	Mindaugas Griškonis – irklavimas
2012 m.	Rūta Meilutytė – plaukimas
2013 m.	Rūta Meilutytė – plaukimas
2014 m.	Rūta Meilutytė – plaukimas

Pirmuoju rinkimų laureatu 1956 m. tapo boksas A. Šocikas.

MANO KLASĖS MANKŠTA

KONKURAS MOKSLEIVIAMS — 2015 KOVO 16 - GEGUŽĖS 15 D.

MANKŠTINKIS, JUDEK, NUFILMUOK SAVO KLASĖS MANKŠTĄ IR LAIMĖK KELIONĘ Į PALANGĄ IR „NIKE“ SPORTINĘ AVALYNĘ VISAI KLASEI!

KONKURSE KVIĖČIAMI DALYVAUTI VISI LIETUVOS PRADINIŲ, PAGRINDINIŲ, VIDURINIŲ, PROGIMNAZIJŲ IR GIMNAZIJŲ MOKSLEIVIAI.

PRIZINIS FONDAS
5000 EUR!

KAIP DALYVAUTI KONKURSE IR LAIMĖTI?

- SUBURKITE SAVO ŠAUNIĄ KLASĖS KOMANDĄ.
- REGULIARIAI MANKŠTINKITĖS IR NUFILMUOKITE SAVO KLASĖS MANKŠTĄ.
- SAVO KLASĖS MANKŠTOS FILMUKĄ ĮKELK TINKLAPYJE WWW.JUDEKIM.LT IKI 2015 M. GEGUŽĖS 15 D.
- DALINKITĖS SU DRAUGAIS, SKAIČIUOKITE „PATINKA“ MYGTUKO PASPAUDIMUS JUDEKIM.LT TINKLAPYJE IR LAUKITE KONKURSO NUGALĖTOJŲ PASKELBIMO DIENOS.
- NUGALĖTOJUS PASKELBSIME 2015 M. GEGUŽĖS 18 D.

TAVO MANKŠTĄ BALAIS VERTINS:

INETA STASIULYTĖ

AIRINĖ PALŠYTĖ

JEVGENIJUS ŠUKLINAS

DALYVAUJA 1-5
IR 6-12 KLASĖS!

KONKURSO NUGALĖTOJAI GALĖS PADEMONSTRUOTI SAVO MANKŠTĄ FESTIVALIO „SPORTAS VISIEMS“ DALYVIAMS PALANGOJE!

PROJEKTO INICIATORIUS IR VYKDYTOJAS: PROJEKTO PARTNERIAI IR RĖMĖJAI:

INFORMACINIAI RĖMĖJAI:

impuls

lrytas.lt

DAUGIAU INFORMACIJOS APIE KONKURSĄ RASITE INTERNETO TINKLAPYJE JUDEKIM.LT.

Geriausiais 2014 m. Lietuvos tinklininkais išrinkti
VILTĖ MAKAUSKAITĖ ir **ARNAS RUMŠEVIČIUS**.

ŽVILGSNIS

REIKIA ATVERTI KELIUS JAUNIMUI

» Lietuvos tinklinis pakilo naujam gyvenimui: auga biudžetas, didėja konkurencija, sėkmingai ieškoma naujų talentų «

Marytė Marcinkevičiūtė
maryte@sportas.info

Lietuvos tinklinio federacijos biudžetas 2014-aisiais siekė kone vieną milijoną litų – to anksčiau nebuvo. Kai kišenės netuščios, ir rezultatai akivaizdžiai gerėja.

Geriausios paplūdimio tinklininkės Monika Povilaitytė ir Ieva Dumbauskaitė, nuolat iškovojančios medalius pasaulio ir Europos jaunių čempionatuose, siekia ir kelialapių į Rio de Žaneiro olimpinės žaidynes. Lietuvoje vyksta gero lygio paplūdimio tinklinio varžybos. Po ilgos pertraukos vėl suburta Lietuvos vyrų salės tinklinio rinktinė, kuri praėjusiais metais, kaip ir moterys, dalyvavo Europos čempionato atrankos varžybose.

Analogiškose jaunių varžybose jėgas bando mūsų merginų ir vaikinų komandos. Tiesa, kol kas svaresnėmis pergalėmis pasidžiaugti negalima, tačiau, kai suburtos rinktinės, žaidėjams atsirado didelė motyvacija tobulėti.

Per II vasaros olimpinės jaunimo žaidynes Nandzinge debiutavo Lietuvos vaikinų komanda.

Per šiemetinių Lietuvos vyrų tinklinio čempionatą į kovą stojo 15 komandų. Tai – šalies pirmenybių rekordas. Dabar iš anksto neįmanoma nuspėti, kas laimės medalius, nes daugumos komandų meistriškumas yra daugmaž vienodas. Pirmą kartą vyko supertaurės mačai, sukėlę didelį susidomėjimą.

Ankstesniais metais geriausi tinklininkai moterys ir vyrai studijuodavo Vilniuje, Kaune ir tarp šių miestų komandų vykdavo pagrindinė kova dėl Lietuvos čempionų vardų. Dabar padėtis jau kita. Moterų grupėje aukso medalius jau laimi jonavietės, o vyrų – Šiaulių, Kelmės tinklininkai, šiemet į aukštas vietas pretenduoja ir Marijampolės bei Raseinių vyrų komandos.

Tinklininkų vakaras

Šiemet Kauno „Magnus“ restorane pirmą kartą buvo surengtas tinklininkų vakaras, per kurį netrūko apdovanojimų geriausiems tinklininkams, treneriams, žurnalistams. Geriausia praėjusių metų Lietuvos čempionato žaidėja Viltė Makauskaitė buvo nustebinta pripažinimu: „Visos tinklininkės, kurios dalyvavo Baltijos lygoje, buvo vertos geriausios žaidėjos titulo. Lygos varžybos, kuriose dalyvavo Estijos, Latvijos ir Lietuvos komandos, labai pakėlė mano meistriškumą. Gaila, kad rinktinėi negalėjau padėti per Europos čempionato atrankos varžybas, kai gavau traumą.“ Per tinklininkų vakarą Viltė

Geriausią metų tinklininkę V. Makauskaitę (dešinėje) su šalies rinktinės trenere D. Simokaitiene.

buvo su savo tėvais: mama Vida Makauskiene – Lietuvos moterų rinktinės trenerio asistente ir tėvu Vidu Makausku – Lietuvos moterų rinktinės vadovu. Geriausia Lietuvos čempionato žaidėja kol kas negalvoja rungtyniauti užsienio klubuose, ji nori baigti mokslus. Geriausio 2014 m. Lietuvos čempionato žaidėjo prizas teko Arnui Rumševičiui, kuris dabar rungtyniauja Estijoje.

Europos tinklinis jaunėja

Lietuvos moterų tinklinio rinktinės strategė Daiva Simokaitienė, nuo 1993 m. gyvenanti Švedijoje ir treniruojanti „Katrineholm“ klubo tinklininkes bei dirbanti kūno kultūros mokytoja gimnazijoje, didžiuoju postūmiu vadina tai, kad pagaliau vėl suburtos šalies rinktinės. „Tiesa, Europos komandos labai jaunėja, jau 17 m. žaidėjos atstovauja moterų rinktinėms. Mūsų federacijai, treneriams į tai reikėtų atkreipti dėmesį ir jaunimui atverti visus kelius“, – pastebėjo D. Simokaitienė. Ji yra įsitikinusi, kad pasirengimas tokioms svarbioms varžyboms kaip Europos čempionato atrankos turnyras turėtų vykti visus metus, organizuojant savaitės treniruočių stovyklas kartu su jaunimu.

Vyrai neturi lyderio

Per Europos vyrų čempionato atrankos varžybas Lietuvos rinktinėi labai trūko traumuoto komandos lyderio Arvydo

„

„Europos komandos labai jaunėja, jau 17 m. žaidėjos atstovauja moterų rinktinėms. Mūsų federacijai, treneriams į tai reikėtų atkreipti dėmesį ir jaunimui atverti visus kelius.“

DAIVA SIMOKAITIENĖ

Mišeikio, ir treneriams kelmiškiui Ramūnui Barauskiui ir vilniečiui Tadiui Donėlai gerokai teko pasukti galvas, kas jį pakeis. Lietuviai pralaimėjo visas rungtynes, nors kone kiekvienoje partijoje ilgai turėjo pranašumą. „Vyrus slėgė didelė atsakomybė, jie tarsi pamiršdavo, kaip žaidžiamas tinklinis, netgi patarti nieko negalėdavau“, – teigia antrasis rinktinės treneris T. Donėla, kuris buvo nusivylęs užsienio klubuose žaidžiančiais tinklininkais. Tiesa, jie rodė didelį norą, bet nė vienas nesiėmė lyderio vaidmens. Rinktinė stokojo gero jungiančiojo žaidėjo.

Vaikinai suburti Šiauliuose

Lietuvos tinklinio federacija rūpinasi pamaina, talentingi jauni žaidėjai vaikinai suburti Šiauliuose, Vijolių vidurinėje mokykloje, kuri nuo 2014 m. rugsėjo 1-osios vadinasi Sporto vidurinė mokykla. Anksčiau žaidėjai neturėjo finansavimo, juos išlaikė miesto savivaldybė ir „Dubysos“ sporto mokykla. Miesto tinklinį savo rankose net 24 m. laikęs dabartinis „Dubysos“ sporto mokyklos direktorius Aivaras Strockis jį perdavė savo sūnui Modestui, kuris žaidė Šiaulių vyrų komandoje, o vėliau Anglijoje. M. Strockiu patikėjo ir Lietuvos tinklinio federacija, kuri jį paskyrė šalies jaunių rinktinės vyr. treneriu. Jis dabar vienintelis treniruoja ir Sporto vidurinės mokyklos vaikinų komandą. „Finansavimas neblogas, tačiau reikėtų spręsti sporto

salų problemą. Dabar vaikinai treniruojasi „Dubysos“ sporto mokyklos salėje. Ryte nėra jokių problemų, sporto salė nebūna per pilna, o vakare tenka treniruotis su Lietuvos čempionate dalyvaujančiais tinklininkais. Manau, kad rūpesčių gerokai sumažės, kai Sporto vidurinė mokykla taps gimnazija, sutraukiančia gerus pedagogus, dirbs daugiau trenerių“, – įsitikinęs A. Strockis. Šiaulių sporto vidurinėje mokykloje nuo šių metų rugsėjo 1-osios ketinama suburti Lietuvos jaunių, gimusių 1999–2000 m., rinktinę ir ją užsiauginti. Komandą treniruos M. Strockis. Tinklininkai dalyvaus Europos jaunių čempionato atrankos varžybose. „Svarbiausia, kad suvažiuotų visi tinklininkai, kuriuos kviesime. Mūsų akiratyje – žaidėjai iš įvairių miestų. Bus atrinkta 14 tinklininkų. Toliau viskas priklausys nuo tėvų ir pačių sportininkų, ar jie norės savo tolesnį gyvenimą susieti su tinkliniu ir tapti gero lygio žaidėjais, ar ne“, – teigia M. Strockis. Galvojama ir apie merginų rinktinės, kuriai vadovauja kaunietis Saulius Matekonis, subūrimą. LTF norėtų įkurti Šiaulių sporto vidurinės mokyklos filialą Kaune. Jau surasta mokykla, lieka tik išspręsti finansavimo klausimą. Balandžio 2–3 d. Šiauliuose bus surengta treniruočių stovykla, tikrinami žaidėjų fiziniai duomenys.

SVETUR

Kūno kultūros poreikis vaikams skiepijamas nuo pat mažens – darželių, pradinių klasių.

SVARBIAUSIA – AKTYVI TAUTA

Norvegijoje vaikai ant slidžių atsistoja dar darželyje.

» Vienas pagrindinių Norvegijos sporto sistemos principų – visos šalies fizinis aktyvumas, o ne ryškiai žibančios kelios žvaigždės

Marytė Marcinkevičiūtė
maryte@sportas.info

Osle (Norvegija) viešėjo Kūno kultūros ir sporto departamento Kūno kultūros ir sporto strategijos skyriaus vedėjas Sigitas Stasiulis, vyriausiasis specialistas Stanislavas Sabaliauskas, Lietuvos asociacijos „Sportas visiems“ prezidentas Algis Vasiliauskas ir Lietuvos slidinėjimo federacijos prezidentas Algirdas Raslanas.

Prie delegacijos Osle prisijungė Lietuvos biatlo federacijos prezidentas Arūnas Daugirdas, kuris tuo metu Norvegijoje stebėjo Pasaulio biatlo taurės varžybas.

„Pagrindinis mūsų kelionės tikslas buvo susipažinti su Norvegijos kūno kultūros ir sporto veiklos organizavimu. Mus domino norvegų sporto politika, vyriausybės finansavimas ir savarankiškas bei ne pelno siekiantis darbas“, – teigė A. Vasiliauskas.

Kuo Norvegijos sportas išskirtinis? – paklausėme A. Vasiliausko.

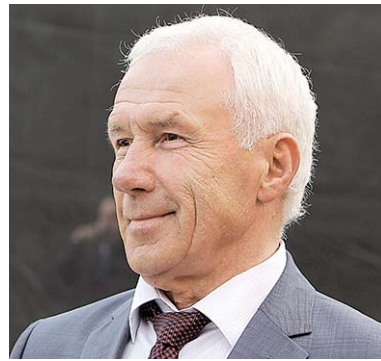
Norvegijoje veikia 54 sporto šakų federacijos, jų veikla orientuota į vaikų ir jaunimo bei elitinį sportą, kuris glaudžiai susijęs su sportu visiems. Elitinio ir masinio sporto judėjimas vienas kitą papildė. Fiziniam aktyvumui, kūno kultūrai norvegai skiria ypatingą dėmesį, tai yra vienas svarbiausių jų sporto principų. Norvegijos vyriausybė išpareigoja parengti sporto bazines, arenas ir siekia, kad jų tauta būtų kuo ilgiau fiziškai aktyvi. Visa tai norvegai pradeda nuo vaikų ir jaunimo ir stengiasi juos sudominti sportine veikla. Norvegų sporto klubai ir bendruomenės daug prisideda siekiant saugiai auklėti ir

sporto etiką įtraukti į sporto bendruomenę. Kūno kultūros poreikis vaikams skiepijamas nuo pat mažens – darželių, pradinių klasių. Norvegai pastebi, kad informacinės technologijos, kompiuteriniai žaidimai daro neigiamą įtaką vaikams. Jie pabrėžia, kad dėl to visuomenėje fizinis aktyvumas mažėja. Todėl ypač stengiamasi, kad to nebūtų, kad kuo daugiau bendruomenės narių būtų įtraukta į sportinę veiklą.

Svarbiausi norvegų politiniai tikslai – skatinti žmones sportuoti savo iniciatyva, kiekvienam sudaryti tam sąlygas, užtikrinti pagrindą masiškiausioms sporto šakoms ir patraukliams vaikų bei jaunimo pasiūlymams plėtoti. Pagrindinės jų tikslinės grupės: vaikai nuo 6 iki 12 m., jaunimas nuo 13 iki 19 m., negalią turintys ir fiziškai neaktyvūs žmonės. Norvegų sporto organizavimo principai yra šiek tiek panašūs į mūsų. Jų įstatymų leidžiamoji valdžia – Parlamentas, Vyriausybė atsakinga už politinius sprendimus, dotacijų ir subsidijų skyrimą, Kultūros ministerija – tvarkomasis organas, Olimpiniis ir Parolimpiniis komitetai, Sporto konfederacija atsako už visą norvegų sportą. Norvegų kūno kultūros ir sporto departamentas yra Kultūros ministerijos sudedamoji dalis, jame dirba apie 16 sporto specialistų.

Tad koks tas sporto organizavimas Norvegijoje?

Jis Norvegijoje grindžiamas savanoriškomis, ne pelno siekiančiomis organizacijomis, o Vyriausybės vaidmuo – skatinamasis. Sporto bendruomenės atsakingos už visą sportinę veiklą. Norvegų Vyriausybės finansavimas praktiškai sudaro tik mažą įplaukų dalį. Svarbiausias yra pačių sporto klubų finansavimas

”

„Federacijos turi savo etatinių trenerių, atsakančių už metų rezultatus ir savo sporto šakos plėtrą. Norvegų elitinis sportas ypatingas tuo, kad nesistengiama „prisigaminti“ žvaigždžių. Jie įsitikinę, kad kiekvienoje sporto šakoje geriau turėti 4–6 vienodo pajėgumo sportininkus.“

ir municipalinės dotacijos. Be tiesioginio Vyriausybės finansavimo, visos investicijos, parama, veikla neapmokestinti PVM, praktiškai bet kurios veiklos etapuose jis yra kompensuojamas. Tai sudaro nemažus pinigus. Norvegų „Loto“ yra valstybės kontroliuojama kompanija, kai kurias lažybas ir lošimus išskirtinai prižiūri Kultūros ministerija. Siekiant išvengti neigiamų pasekmių, lošimus reguliuoja 1992 m. išleistas įstatymas. Skirstant likutinius pinigus nuo pelno, Kultūros ministerijai rekomendavus, sportui metams skiriama 56 proc., 26 proc. – kultūrai, 15 proc. – kitoms veikloms, o 11 proc. pervadama į biudžetą. Norvegijos sporto organizavimo darbo ypatumas – viskas prasideda nuo masinio sporto. Iki 16 m. sportininkų ugdymu mažai domisi valstybė, federacijos, jie sportuoja klubuose, o nuo 16 m. sportininkus jau globoja federacijos ar elitiniai sporto klubai. Kitaip nei mūsų šalyje, ypač didelis vaidmuo, rengiant didesnio meistriškumo sportininkus, tenka federacijoms. Federacijos turi savo etatinių trenerių, atsakančių už metų rezultatus ir savo sporto šakos plėtrą. Norvegų elitinis sportas ypatingas tuo, kad nesistengiama „prisigaminti“ žvaigždžių. Jie įsitikinę, kad kiekvienoje sporto šakoje geriau turėti 4–6 vienodo pajėgumo sportininkus. Kurie atletai atstovaus vienose ar kitose varžybose, sprendžia pati federacija. Yra nemažai pavyzdžių, kad netgi keliskart pasaulio čempionai nepatenka į komandą. Norvegijoje veikia šešios sporto gimnazijos: keturios valstybinės ir dvi privačios. Joms visoms dėmesys ir parama skiriami vienodai. Ten veikia ir toks pat nacionalinis Olimpiniis sporto centras, rengiantis didelio

meistriškumo sportininkus, tik centro galios ir funkcijos yra šiek tiek kitokios. Daugiau kaip 250 sporto centro sportininkų gauna stipendijas. Centre veikia keturi pagrindiniai skyriai: personalo, administracijos, elitinio sporto ir sporto visiems. Jis kartu su federacijų konfederacija, Olimpiniis sporto komitetu atsako už sportininkų rezultatus. Kultūros ministerija tiesiogiai nedalyvauja sporto veikloje, ji tik teikia Vyriausybės komisijai pasiūlymus dėl finansavimo vienos ar kitos srities veiklai.

Koks Norvegijos sporto finansavimas?

Svarbiausios vyriausybės lėšos sportui 2014 m.: sporto bazių statybai ir renovacijai – 113 mln. 814 tūkst. eurų, nacionalinėms arenoms – 5 mln. 346 tūkst. eurų, moksliniams tyrimams, susijusiems su sportine veikla, – 2 mln. 849 tūkst. eurų, specialiai veiklai įtraukiant antidopingo tyrimus – 7 mln. 610 tūkst. eurų. Olimpiniis, Parolimpiniis komitetui, Sporto konfederacijai – 72 mln. 672 tūkst. eurų, subsidijos regionams – beveik 15 mln. eurų, nacionalinėms federacijoms, asociacijoms – dar papildomai 26 mln. 348 tūkst. eurų, vaikų ir jaunimo sportui – 17 mln. eurų, elitiniam sportui – papildomai 14 mln. 338 tūkst. eurų, vietinėms komandoms ir asociacijoms – 25 mln. 612 tūkst. eurų, 2013 m. – 20 mln. 098 tūkst. eurų. Arenos ir sporto bazės finansuojamos Vyriausybės lėšomis pagal savivaldybių pateiktas paraiškas ir projektus bei perduodamos joms naudotis. Savivaldybės prisiima visą atsakomybę už jų eksploatavimą ir priežiūrą. Pagrindinis principas – laisvas žmonių prieinamumas tose sporto bazėse. Nemažai sporto bazių statybą finansuoja ir pačios savivaldybės.

ANTANAS VILČINSKAS visą gyvenimą susiejo su žiemos sportu. Jaunystėje jis buvo slidininkas ir biatlonininkas.

TRENERIS

GYVENIMAS ANT SNIEGO IR LEDO

» Lietuvos čiuožimo trumpuoju taku asociacijos prezidentas Antanas Vilčinskas ir jo šeima tęsia naujų talentų paieškas «

Marytė Marcinkevičiūtė
maryte@sportas.info

Greitąjį čiuožimą trumpuoju taku po sėkmingo pastarojo sezono galima drąsiai vadinti Lietuvos žiemos sporto lyderiu.

Ši sezoną tvirtai į pasaulio elitą įžengė vilnietė Agnė Sereikaitė. Po Sočio olimpinių žaidynių iš Čekijos į Vokietiją persikėlusi sportininkė per Europos čempionatą, Pasaulio taurės etapo varžybas ir universiadą pelnė bronzos medalius, o per pasaulio čempionatą užėmė septintą vietą. Tai – patys svarbiausi laimėjimai jos karjeroje.

„Per pasaulio čempionatą Maskvoje Agnė 500 m distancijoje buvo labai arti finalo, iki jo pritrūko vos 0,06 sekundės. Jeigu ji būtų rungtyniavusi finale, neabejoju, būtų iškovojusi medalį. Gaila, kad sportininkė tokių rezultatų nepasiekė per Sočio olimpinės žiemos žaidynės“, – teigė Lietuvos čiuožimo trumpuoju taku asociacijos prezidentas Antanas Vilčinskas, puikiai pažįstantis A. Sereikaitę nuo pirmųjų jos žingsnių ant ledo.

Kuo būtų galima paašškinti tokią Agnės Sereikaitės pažangą?

Klaidinga nuomonė, kad Agnė gerus rezultatus pradėjo demonstruoti pernai pakeitusi trenerį. Čiuožiant greituoju taku stebuklų nebūna. Svarių laimėjimų link Agnė eina jau 10 metų. Kai Čekijoje nebeliko su kuo treniruotis, Lietuvos čiuožimo greituoju taku asociacijos generalinė sekretorė Virginija Ogulevičienė per Tarptautinės čiuožimo sąjungos kongresą Anglijoje sutarė su Vokietijos federacijos prezidentu, kad mūsų čiuožėjai būtų galima vienerius metus pasitreniruoti su jų nacionaline komanda. Ši mėnesį baigiasi kontraktas, ir kovo pabaigoje Agnė grįžta į Lietuvą. Su ja sėsime ir tarsimės, ką daryti toliau. Norime gerai pasiręsti Pjongčango olimpinėms žiemos žaidynėms.

Praityje buvai gero meistriško biatlonininkas, sporto meistras, per SSRS čempionatą estafetėje pelnei bronzos medalį. Sovietmečiu 10 m. buvai bendros Lietuvos slidinėjimo ir biatlono federacijos valstybinis vyr. treneris (dabar – generalinis sekretorius), po to trejus metus – Lietuvos čiuožimo federacijos generalinis sekretorius.

Kaip tavo gyvenime atsirado čiuožimas trumpuoju taku? Visą savo gyvenimą susieju su žiemos sportu. Ankstyvoje jaunystėje slidinėjau, o į biatloną perėjau, įžengęs į jaunimo grupę. Tapau Lietuvos biatlono čempionu ir prizinininku. Sportinę

A. Vilčinskas nuolat ieško greitojo čiuožimo trumpuoju taku talentų.
Alfredo Pliadžio nuotr.

karjerą baigiau prieš Insbruko olimpinės žiemos žaidynės. Mūsų žiemos buvo prastos, tada neturėjome sniego gaminimo patrankų. Prieš varžybas kiekvieną naktį nemiegodavome, šokdavome prie langų ir žiūrėdavome, koks oras: sniega ar lyja, varžybos vyks ar nevyks, kokiais tepalais tepsimės slides. Ignalinoje dažnai patys pildavomės sniegą į trasas. Buvo beprotiškai sunkus darbas be jokios perspektyvos. Tada Lietuvoje augo Vida Vencienė, Algimantas Šalna, kurio triumfą mačiau per Sarajevo olimpinės žaidynės. Kai patekau į dailiojo čiuožimo sferą, mačiau, jog sporto bazė ta pati, galima ką nors sugalvoti. Didelį impulsą tam davė pirmasis SSRS čiuožimo čempionatas greituoju taku, vykęs Vilniuje. Kilo mintis tą sporto šaką pradėti kultivuoti ir Lietuvoje. Savo svajonę įgyvendinau 1995-aisiais. Subūrėme grupelę, Ignalinos slidinėjimo treneris Jonas Paslauskas pradėjo ugdyti čiuožėjus. 2002 m. įkūrėme Lietuvos asociaciją trumpuoju taku, kaip atskirą organizaciją mus pripažino Tarptautinė čiuožimo greituoju taku asociacija.

Kaip pavyko surasti Agnė Sereikaitę?

Septynerių metų Agnė mama atvedė pas trenerę Virginiją Ogulevičienę. Ji jau buvo lankiusi plaukimo, gimnastikos pratybas, tačiau ten neužsibuvo. Jos mama nelabai tikėjo, kad Agnė ir pas mus ilgiau užsibus. Apsiriko. Iš karto buvo matyti, kad ji tarsi

”

„Septynerių metų Agnė mama atvedė pas trenerę Virginiją Ogulevičienę. Ji jau buvo lankiusi plaukimo, gimnastikos pratybas, tačiau ten neužsibuvo. Jos mama nelabai tikėjo, kad Agnė ir pas mus ilgiau užsibus. Apsiriko. Iš karto buvo matyti, kad ji tarsi gimusi čiuožimui greituoju taku.“

gimusi čiuožimui greituoju taku. Agnė buvo labai užsispyrusi, kantri, nepraleido nė vienos treniruotės. Ką jaunajai sportininkei pasakydavome, tą ji padarydavo. Matydamas perspektyvą, dėl jos aukodavausi ir aš. Niekas nesuprasdavo, kada, atsėdęs prie mašinos vairo, ją vieną pradėjau vežioti į varžybas Vengrijoje, Slovakijoje, Čekijoje, kitur. Agnė savo amžiaus grupėje visur laimėdavo varžybas. Kaip ir ankstesniais metais, čiuožėjus trumpuoju taku treniruojame trise. Tai visa mano šeima: vaikų lopšelyje-darželyje dirbanti žmona Marytė, Lietuvos sporto informacijos Kvalifikacijos tobulinimo skyriaus vyr. specialistė ir Lietuvos čiuožimo greituoju taku asociacijos generalinė sekretorė Virginija Ogulevičienė ir aš. Iš pradžių tobulinome 13 m. jaunimą, tačiau pamatėme, kad jau penkiolikmečiai tampa pasaulio čempionais, kad ir futbolas, ir krepšinis ateina į lopšelių-darželių. Tai padarėme ir mes. Kai iš darželinukų pastebime talentingų vaikų, juos kviečiame lankyti pratybas. Atsijojus šimtus vaikų, dabar vėl atsirado dvi labai gabios mergaitės ir trys berniukai.

Čiuožėjus ugdo tik tavo šeima?

O ką daryti? Nėra trenerių etatų, o dirbti už aciū niekas nenori. Mes trise dirbame iš entuziazmo, ilgai negavome jokių pinigų. Dukra Virginija anksčiau dirbo Lietuvos edukologijos universitete, žmona – vaikų lopšelyje-darželyje „Žilvinėlis“, o aš mokamu treneriu tapau tik

2010-aisiais.

Tačiau dabar, kai Agnė Sereikaitė pasiekė pačių geriausių rezultatų mūsų sporto šakos istorijoje, nuo praėjusių metų rugšėjo mėnesio buvo išbraukta iš Vilniaus sporto centro sąrašą, o man sumažintas atlyginimas. Kai šiemet su dukra buvome išvažiavę į pasaulio čempionatą Maskvoje, 25 vaikučius be jokio užmokesčio treniravo žmona Marytė. Mūsų pratybos vyksta Ledo rūmuose, esame labai dėkingi asociacijai „Sportas visiems“, kuri mums padeda, čiuožėjų tėveliams. Nuo praėjusių metų rėmėjų lėšomis du tris kartus per savaitę važinėjame čiuožti į Elektrėnus. Vienus vaikučius aš vežu autobusiuku, o kitus – tėveliai. Netgi taip vargstant, jaunieji čiuožėjai nepraleidžia treniruotčių. Taip ir sukamės. Pinigų turime – važiuojame, jų neturime – sėdime namuose. Tėvai per metus sumoka beveik 50 litų (beveik 15 eurų) nario mokestį, jie priklauso vieninteliam Lietuvoje čiuožimo greituoju taku sporto klubui „Edelveisas“. Asociacija vaikus ne tik vežioja į varžybas, bet ir nuperka pačiužų, sportinę aprangą. Džiaugiamės, kad čiuožimu greituoju taku susidomėjo Elektrėnai, ten ketinamas įsteigti netgi trenerio etatas. Juo pasirėngęs dirbti buvęs ledo ritulininkas, Lietuvos edukologijos universitete studijuojantis Vladislavas Rudzinskas. Gal tada daugiau apie mus bus išgirsta, atsipirks visi mūsų vargai.

TEMA

Fondo lėšas sudaro 1 proc. akcizo pajamų, gautų už alkoholinius gėrimus ir apdorotą tabaką, bei 10 proc. loterijų ir azartinių lošimų mokesčio.

NAUJOVĖMIS SKATINS DAR A

» KKSD siekia, kad didelio meistrškumo sportas būtų finansuojamas tiesiogiai iš biudžeto, o ne panaudojant fondo lėšas.

Mažvydas Laurinaitis
redakcija@sportas.info

Šiais metais iš Kūno kultūros ir sporto rėmimo fondo (KKSFR) 59 sporto šakų federacijoms skirta 3,3 mln. eurų (11,3 mln. litų). Likusi fondo dalis – apie 2,4 mln. eurų – paskirstyta kitiems projektams.

Kūno kultūros ir sporto departamento (KKSD) tikslas – savo darbais įtikinti Vyriausybę, kad ši nuo 2016 m. biudžete apie 3,3 mln. eurų skirtų didelio meistrškumo sporto finansavimui, tai yra sporto šakų federacijoms.

Tokiu atveju visos fondo lėšos liktų toms funkcijoms, kurioms KKSFR buvo sukurtas, – sporto visiems sąjūdžio plėtrai, sporto bazių priežiūrai ir statybai, sporto inventoriaus įsigijimui, sporto mokslo ir specialistų rengimui, sporto populiarinimui ir kitiems projektams. Dabar šioms kryptims tenka mažiau nei pusė viso fondo (šiemet – 2,4 mln. eurų).

Lėšas skirstytų KKSD

„Mūsų tikslas – įtikinti Vyriausybę, kad ji patvirtintų maždaug 3,3 mln. eurų didelio meistrškumo sporto finansavimo biudžetą, kurio lėšas paskirstytų KKSD. Tam, kad tai padarytume efektyviai ir skaidriai, esame išpareigoję per pirmąjį šių metų ketvirtį pateikti finansavimo sistemos projektą federacijoms. Kalbėsime, kaip finansavimą padaryti efektyvesnį ir priimtina daugumai“, – teigia KKSD generalinis direktorius E. Urbanavičius.

Tokiu atveju valstybės biudžeto lėšos būtų naudojamos ir siekiant iš dalies finansuoti Antidopingo agentūrą, tam dabar taip pat naudojamos KKSFR lėšos. Prašoma suma (3,3 mln. eurų), pasak E. Urbanavičiaus, atitiktų šiandien didžiajam sportiniam meistrškumui skiriamos sumos dydį.

Sieks daugiau naujovių

Dar vienas numatomas pasikeitimas – didelio meistrškumo sportas būtų finansuojamas tik iš biudžeto ir tik per sporto šakų federacijas, t. y. iš fondo didelio meistrškumo sporto kryptis būtų išimta. Naujovės pavyzdys – anksčiau kurioms nors didelio sporto meistrškumo dalyviams sutraukiančioms varžyboms ar projektui, kuriuos organizuoja konkretus klubas, pinigai buvo skiriami tiesiai iš KKSFR, o dabar lėšos būtų pervedamos į federacijos sąskaitą ir jau ši, bendradarbiaudama su klubu, turėtų užtikrinti sėkmingą projekto vykdymą atkiedama reikiamą dalį pinigų.

„Kaip federacija dirbs, bendradarbiaus su klubais, kokius prioritetus skirs ir kaip vystys sporto šaką – jos reikalas. Gerai, blogai, sėkmingai ar mažiau – pagal tai ir diskutuosime, kiek lėšų ir už ką joms bus skiriama ateityje“, – teigia KKSD vadovas.

Nori konkurencingos sistemos

Visą finansavimo sistemos modelį E. Urbanavičius nori matyti konkurencingą – kad federacijos būtų suinteresuotos

„

„Tikslas – federacijas finansuoti efektyviau, kad lėšos, kurios būtų joms skirtos, duotų naudos valstybei. O naudos gaunama tuomet, kai iškovojuama medalių svarbiausiose varžybose arba užimamos aukštos vietos, kai federacijos pačios efektyviai geba tvarkytis.“

dirbti kuo efektyviau. Didžiausią pyrago dalį kaip visada atsiriektų strateginės sporto šakos, kurios pinigus pasidalytų tarpusavyje pagal nuveiktus darbus. Likusios sporto šakos sudarytų kitas grandis ir susirinktų likusias biudžeto lėšas.

„Norime, kad būtų konkuruojama strateginių sporto šakų grupėje ir tarp strateginių bei kitų sporto šakų, kad pasikeitus įvairioms aplinkybėms vyktų normalus judėjimas, pagrįstas sveika konkurencija“, – pasakoja E. Urbanavičius.

KKSD vadovo manymu, ši sporto šakų judėjimą būtina užtikrinti, kad neišsivyratų monopolis ir federacijos nemanytų, kad net ir dirbdamos prastai gaus didelį finansavimą. Tam reikės saugiklių – vieno ar dviejų olimpinė ciklų rezultatų vertinimo. Tačiau išliks ir kiti kriterijai, dėl kurių dabar kaip tik ir diskutuojama departamente ir kurie vėliau kartu su visos sistemos projektu bus pateikti federacijoms dėl pasiūlymų.

Paklaustas, ar išliks masiškumo kriterijus, departamento vadovas kol kas negalėjo atsakyti. „Sporto šaka, neatitinkanti masiškumo kriterijaus, tačiau iškovojanti daug medalių, nebūtinai užsitikrins maksimalų finansavimą. Be abejo, pateks tarp strateginių šakų, bet ten lėšų krepšelis bus dalijamas ne tik pagal laimėjimus. Svarbūs ir kiti kriterijai, ne tik masiškumas, bet ir federacijos administraciniai gebėjimai, požiūris į antidopingo politiką

ir pan. Siekiame, kad sporto šaka vystytųsi ir būtų matoma, kad yra potencialas“, – apžvelgia E. Urbanavičius.

Bendras biudžetas įmanomas

E. Urbanavičius sutinka, kad ateityje įmanoma sudaryti bendrą sporto finansavimo modelį, pagrįstą KKSD ir Lietuvos tautinio olimpinio komiteto (LTOK) bendradarbiavimu. Bet apie jį būtų galima pradėti kalbėti tada, kai bus įgyvendinti anksčiau minėti KKSD siekiai.

„Jeigu mums pavyktų susitarti su federacijomis ir gauti Vyriausybės patvirtintą biudžetą, būtų daug lengviau kalbėtis apie vieningą sistemą. Dabar, matyt, visi lauks, kaip mums pasiseks įgyvendinti savo planus. Būtų logiška, kad sistemai pasitvirtinus ji veiktų per visą finansavimo plotmę, t. y. LTOK prisijungimas prie naujos sistemos ar jos adaptavimas būtų svarbus“, – svarsto E. Urbanavičius.

„Tikslas – federacijas finansuoti efektyviau, kad lėšos, kurios būtų joms skirtos, duotų naudos valstybei. O naudos gaunama tuomet, kai iškovojuama medalių svarbiausiose varžybose arba užimamos aukštos vietos, kai federacijos pačios efektyviai geba tvarkytis“, – sako KKSD vadovas.

Fondo didinimas neišgelbėtų

Pagal Kūno kultūros ir sporto rėmimo fondo įstatymą fondo lėšas sudaro 1 proc. praėjusių metų akcizo pajamų, gautų už alkoholinius gėrimus ir apdorotą tabaką, bei 10 proc. loterijų ir azartinių lošimų mokesčio. Yra siūlymų lėšų,

Visi, susiruošę pradėti ar jau pradėję bėgimo ir dviračių sezoną, turėtų pasitikrinti sveikatą ir pasirūpinti tinkama avalyne

14p. »

KTYVIAU DIRBTI

dojant Kūno kultūros ir sporto rėmimo fondo lėšas

KKSD generalinis direktorius
E. Urbanavičius

»» FONDO LĖŠŲ DALYBOS

Šiomet iš Kūno kultūros ir sporto rėmimo fondo didelio sportinio meistriškumo vystymui, tai yra sporto šakų federacijoms, skirta 3,3 mln. eurų.

Daugiausia lėšų – 517 550 eurų – atiteko Lietuvos krepšinio federacijai. Be to, ji dar gaus papildomų pinigų rugpjūtį Kaune vyksiančio Europos jaunučių (iki 16 m.) čempionato organizavimui. Taip pat LKF atiteks dalis iš Kūno kultūros ir sporto departamento numatytos 2 mln. sumos sporto žaidimų federacijoms.

Į antrąją vietą geriausiai finansuojamųjų sąrašė pakilo Lietuvos plaukimo federacija – 244 845 eurai, trečia yra Lengvosios atletikos federacija – 203 053 eurai. Ketvirtoje vietoje atsidūrė anksčiau tik krepšininkams nusileidusi Šiuolaikinės penkiakovės federacija – 192 337 eurai. Pernai ji gavo 14 tūkst. eurų daugiau.

Federacijų finansavimas apskaičiuojamas pagal specialią formulę, kuria įvertinami sporto šakos laimėjimai praėjusiais metais ir masiškumas.

Palyginti su praėjusiais metais, KKSRF lėšų nebegavo KKSD oficialiai nepripažintos kuraš imtynių, bočia, projektų nepristačiusios muai tai ir ušu federacijos, bet į remiamų sporto šakų sąrašą grįžo kendo.

Atskiro finansavimo pagal naująją pripažinimo tvarką nebegaus ir Kalnų slidinėjimo (lėšos įtrauktos į bendrą Nacionalinės slidinėjimo asociacijos biudžetą), Kartingo (įtraukta į Automobilių sporto federacijos biudžetą) federacijos.

Antroji dalis fondo lėšų – apie 2,4 mln. eurų – skirta Sporto visiems sąjungos plėtrai, sporto bazių priežiūrai ir statybai, sporto inventoriui įsigyti, sporto mokslui ir sporto specialistams rengti.

Iš viso į fondą buvo pateiktos 847 paraiškos, kuriose prašomų lėšų suma – daugiau nei 25,9 mln. eurų. Iš tabako ir alkoholio akcizų bei loterijų surinktą 5,8 mln. eurų vertės fondą taryba paskirstė 304 projektams (įskaitant sporto šakų federacijas).

Daugiausia paraiškų – 101 – buvo finansuota iš Sporto visiems sąjungos plėtos krypties, 88 paraiškos skirtos sporto inventoriui įsigyti. Sporto šakų federacijos finansuojamos pagal didelio sportinio meistriškumo plėtos kryptį, dalis federacijų taip pat kreipėsi į fondą dėl kitos krypties – sporto inventoriaus ir įrangos įsigijimo.

KKSRF pateiktas paraiškas vertina ekspertai. Sprendimus priima taryba, kurią sudaro jos pirmininkas, KKSD generalinis direktorius Edis Urbanavičius, Lietuvos tautinio olimpinio komiteto (LTOK) viceprezidentas Romualdas Bakutis, Lietuvos savivaldybių sporto padalinių vadovų asociacijos pirmininkas Albinas Grabnickas, LTOK viceprezidentas, Lietuvos asociacijos „Sportas visiems“ prezidentas Algis Vasiliauskas ir Lietuvos sporto federacijų sąjungos prezidentas Rimantas Kveselaitis.

gautų už alkoholinių gėrimų ir tabako akcizą, dalį didinti iki 3 proc. tuo atveju, jei Vyriausybė nepritartų biudžeto skyrimui. Tačiau, pasak E. Urbanavičiaus, dalies didinimas finansavimo problemos neišspręstų. „Esmė ta, kad mes nenorime fondo lėšų atiduoti didelio meistriškumo sportui. Jam reikia apibrėžti tam tikrą

sumą biudžete ir pagal aiškius kriterijus ją paskirstyti. Fonde tokių kriterijų taikyti negalime, nes finansuojami konkretūs projektai, o ne sporto šakos vystymas. Taigi reikalinga aiški sporto finansavimo sistema, kurios šiuo metu nėra, o neišsprendę dabartinės situacijos jos negalėsime sukurti“, – neabejoja KKSD vadovas.

LIEPOS 10-12 D.

ŠEIMŲ IR
JAUNIMO
SPORTO
FESTIVALIS

Seminarų ir poilsio centre „DUBINGIAI“

Tai sporto ir pramogų festivalis visai šeimai, jaunimui ir bet kuriam, kuris mėgsta aktyvų gyvenimą, turi mylimą sporto šaką ar tiesiog nepraleidžia progos gerai praleisti laiką smagioje, aktyvioje kompanijoje.

www.strops.lt

Festivalį rekomenduoja

Informuoja

SPORTUOJAM

Pasak **JANO TANKEVIČIAUS**, jei žmogus nepasirengęs arba negali bėgioti, jis gali imtis šiaurietiškojo vaikščiojimo.

PAVASARIO GLĖBYJE TYKO IR PAVOJAI

➤ Visi, susiruošę pradėti ar jau pradėję bėgimo ir dviračių sezoną, turėtų pasitikrinti sveikatą ir pasirinkti tinkamą avalynę

J. Tankevičius būtent važinėjimas dviračiu teikia daugiausiai malonumo iš kardiotreniruočių spektro lauke.

Mažvydas Laurinaitis
redakcija@sportas.info

Bundanti gamta ir šiltėjantis oras, vis labiau primenantis atėjusį pavasarį, į lauką kviečia bėgimo, dviračių sporto entuziastus, kurių dauguma – mėgėjai. Daugelis jų nežino, kad aktyvaus laisvalaikio sezonui lauke reikėtų ruošti gana atsakingai.

Sporto klube „Body Gym“ asmeniniu treneriu dirbantis Janas Tankevičius sako, kad svarbiausia būti pasirengusiam ir daryti viską su protu.

„Daugelis žmonių mano, kad pabėgios ryte ir padarys ką nors gero. Bet ką, jie nesupranta. Reikia žinoti savo fiziologinius rodiklius – pirmiausia širdies išstvermės pulso zoną. Tad reikėtų pasikonsultuoti su specialistais. Tinkamai fiziškai nepasirengusio ir bėgioti savarankiškai nusprendusio žmogaus pulsas bus labai didelis, o tai kels pavojų sveikatai. Jeigu žmogui nepatartina bėgioti, galima pradėti nuo ėjimo. Labai geras dalykas – šiaurietiškas vaikščiojimas. Pradėjus daugiau vaikščioti, širdis pripranta, natūraliai atsiranda poreikis

didinti krūvį, o tai reiškia norą bėgioti, tegul ir ne iš karto, palaipsniui. Taip vystoma išstvermė, tik taip pradėdama bėgioti saugiau“, – pasakoja J. Tankevičius.

Geriausia bėgti lygumoje
Pastaruoju metu mokslininkai pateikė versiją, kad natūralus bėgimas – bėgimas beveik basomis kojomis. Tačiau ši versija dar nėra prigijusi, o renkantis batelius reikėtų būti atidiems. Dar svarbiau – taisyklinga bėgimo technika. „Dėl neteisingos pėdos pastatymo padėties smūgis pirmiausia

tenka čiurnai, sąnariui, klubui ir, galiausiai, stuburui. Čia prasideda bėdos, vos po kelių bėgimų atsiranda skausmai, todėl reikalinga profesionalo konsultacija“, – perspėja J. Tankevičius.

Išmokti taisyklingai bėgti kartu su šiuos aspektus išmanančiu treneriu galima ir sporto klube panaudojus bėgimo takelio treniruoklį. Šie treniruokliai turi papildomą amortizaciją, todėl ne tokie kenksmingi sąnariams, kaip bėgiojimas lauke. Tačiau lauko privalumas – grynas oras ir psichologinis atsipalaidavimas. „Kalbant apie sveikatos saugumą,

čia žūjimas arba važiavimas riedučiais būtų daug saugesnis sporto būdas, o efektyvumas – labai panašus į bėgimo. Bet nereikia atmeti bėgimo – tai labai geras sportas, jeigu viskas daroma su protu. Geriausia bėgti lygumoje, kur mažiau transporto. Miesto centre bėgiojimas nesiejamas su sveika gyvenimu, nes viskas labai užteršta“, – mano treneris.

Renkasi dviratį
Dar viena puiki ir sportiška laisvalaikio leidimo forma – važinėjimas dviračiu. Pasak J. Tankevičiaus, čia, kaip ir

VELYKINĖS AKCIJOS LAZDYNŲ BASEINE

PRADĖK SAVO RYTĄ SU GERA NUOTAIKA PAS MUS!

VIENO MĖNESIO (NEVARDINIS) ABONEMENTAS LANKYTIS BASEINE DARBO DIENOMIS (I–V)

RYTINĖMIS VALANDOMIS (9.30–13.45 VAL.)

(vieną kartą / kiekvieną baseino darbo dieną / baseinas ir galimybė naudotis pirtimi* 2 val.)

TIK 27,37 Eur / 94,50 Lt

VIENO MĖNESIO (NEVARDINIS) ABONEMENTAS

(vieną kartą / kiekvieną baseino darbo dieną / baseinas ir galimybė naudotis pirtimi* 2 val.)

TIK 38,23 Eur / 132,00 Lt

ABONEMENTAI GALIOJA NUO PIRKIMO DATOS, BET NE ILGIAU KAIP IKI 2015-06-01.

PREKYBA PRADEDAMA 2015-03-23.

ABONEMENTŲ SKAIČIUS RIBOTAS, GALIOJIMAS NEPRATĖSIAMAS. ABONEMENTAI ATGAL NEPRIIMAMI. AKCIJA GALI BŪTI NUTRAUKTA IŠ ANKSTO NEPERSPĖJUS. ĮSIGIJIMO SĄLYGAS GALIMA SUŽINOTI KASOJE ARBA TEL. (8 5) 216 9041.**

*** PAPILDOMA NEMOKAMA PASLAUGA.**

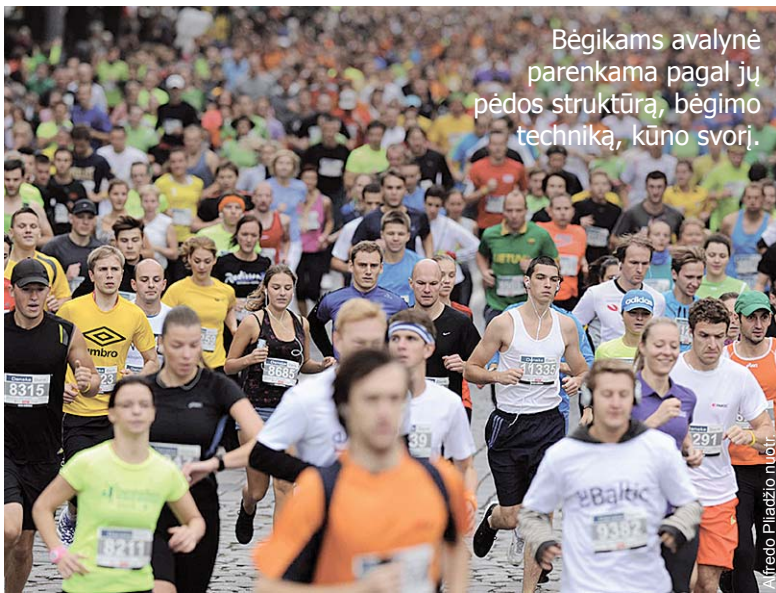
**** LANKYTOJAS, NUSIPIRKĖS SEZONINĮ ABONEMENTĄ, SUTINKA SU VISOMIS ĮSIGIJIMO SĄLYGOMIS.**

Legendinį Lietuvos krepšininką Modestą Paulauską dar 1965 m. viliojo ir garsūs Vakarų Europos klubai, ir net NBA komandos.

16 p. »

Bėgikams avalynė parenkama pagal jų pėdos struktūrą, bėgimo techniką, kūno svorį.

„Jeigu žinai, kokios struktūros tipo tavo pėda, koks jos skliautas, kokia bėgimo technika, kūno svoris, galime pasakyti, kokia avalynė tinka, nes kiekvienam skirtingam tipui yra skirtinga avalynė. Reikia pasitikrinti ir tada žiūrėti, ar batelis pagerina, ar pablogina situaciją.“

VILMANTAS AUŠRA

bėgant, jeigu tai profesionalus sportas, naudojami specialūs bateliai, tačiau jeigu tai tik laisvalaikis – pagal poreikį. „Kalbant apie laisvalaikio sportą, specialius batelius žmogus perka pagal savo poreikius – įsigijus naują, šiuolaikišką dviratį auga ir poreikiai. Mano nuomone, šie bateliai nėra privalomas. Svarbiausia, kad kojos neslystų nuo pedalų. Visi patyrę ir žino, ką reiškia, kai nuslysta koja ir susimušus atsiranda mėlynė ar vos nenukrenti nuo dviračio. Daugumai mėgėjų, neketinančių pirkti specialių batų, patarčiau naudoti sportinę avalynę be lygaus pado. Tai gali būti bėgimo bateliai reljefiniu padu. Tada pedalo ir bato sukibimas bus labai geras“, – pataria J. Tankevičius. Pats treneris naudoja hibridinį dviratį, skirtą kalnams ir miestui. Būtent važinėjimas dviračiu jam teikia daugiausiai malonumo iš kardiorentrenuocių spektro lauke.

Svarbiausia – balansas

Treneris neišskiria, kokią aprangą turėtų dėvėti sportuojantieji lauke, tačiau pats naudoja ir pataria rinktis „Dry-Fit“ technologijos aprangas. Jos palaiko šilumą, itin patogios, ant jų nesimato prakaito žymių. Nors daugelis sporto klubų dažniausiai prisipildo pavasario pradžioje ir vasarą ištuštėja, nes dauguma žmonių nemato prasmės mokėti pinigų, kai gali sportuoti lauke. J. Tankevičius sako, kad geriausia būtų suderinti sportą lauke ir treniruoklių salėje. „Mano nuomone, jeigu kalbame apie raumenų formavimą ar tam tikrų sveikatos problemų šalinimą, nepaisant metų laiko,

būtina lankyti sporto salę ir padirbėti balansuojant raumenis – to negausite iš laisvalaikio sporto. Kūno rengyba lieka kūno rengyba, reikia save prižiūrėti, o geriausia viską suderinti – pasiekti balansą puiku“, – linki treneris.

Būtinai tyrimai

Sporto konsultacijų centro „4active“ vadovas Vilmantas Aušra sako, kad daugelis žmonių kreipiasi su klausimu, kokių batelių jiems reikėtų, nors pats klausimas turėtų prasidėti nuo atsakymo, kokia yra žmogaus pėda.

„Jeigu žinai, kokios struktūros tipo tavo pėda, koks jos skliautas, kokia bėgimo technika, kūno svoris, galime pasakyti, kokia avalynė tinka, nes kiekvienam skirtingam tipui yra skirtinga avalynė. Reikia pasitikrinti ir tada žiūrėti, ar batelis pagerina, ar pablogina situaciją“, – pasakoja V. Aušra.

Tas pats galioja ir tiems, kurie labiau mėgsta ne bėgimą, o važinėjimą dviračiu. Tik čia viskas prasideda nuo pastarojo suregulavimo.

„Dviračiams yra kitokio tipo bateliai, bet principas panašus. Pirmiausia reikia matyti, kokia žmogaus judėjimo trajektorija. Čia viskas prasideda nuo dviračių suregulavimo, pagal tai vėliau pasirenkami bateliai. Taip pat svarbūs žmogaus fiziologiniai matmenys – šlaunies, blauzdos ilgis. Batelis veikia visoje sistemoje“, – apibendrina vadovas.

V. Aušros teigimu, pagerėjęs oras ir grįžtantis pavasaris juntamas ir įmonės veikloje – žmonės itin suaktyvėjo užsisakydami judesio tyrimus ir batelių parinkimą.

APRANGA SU CHARAKTERIU

VILNIUJE:
Olimpiečių g. 17
Mob. 8 657 50 073
vilnius@hummel.lt

KAUNE:
Šiaurės pr. 3a
Mob. 8 611 22 167
info@hummel.lt

PALANGOJE:
Vytauto g. 61
Mob. 8 633 44 321
info@hummel.lt

DRUSKININKUOSE:
Kosciuškos g. 12-51
Mob. 8 875 57 137
info@hummel.lt

MARIJAMPOLĖJE:
Kudirkos g. 2
Mob. 8 683 52 724
marjampole@hummel.lt

www.hummel.lt

SUKAKTIS

Kovo 25 d. j. „Žalgirio“ arenas palubes buvo iškelti **MODESTO PAULAUSKO** marškinėliai, pažymėti penktuoju numeriu.

LIKIMAS IR LEPINO, IR SKRIAUDĖ

» Legendinį krepšininką Modestą Paulauską dar 1965 m. viliojo ir garsūs Vakarų Europos klubai, ir net NBA komandos «

Alfredo Pliadžio nuotr.

» DIDŽIAUSIOS PERGALĖS

Saulius Butkus
redakcija@sportas.info

„Negaliu patikėti, kad man jau tiek daug metų. Sveikata neblogo, jaučiuosi gerai. Stengiuosi būti stiprus ir džiaugtis gyvenimu. Nors nebetreniruoju jokios komandos, man nenuobodu, veiklos pakanka. Nuolat lankausi „Žalgirio“ komandos rungtynėse Kaune, kaip „Žalgirio“ Garbės klubo prezidentas lankausi mokyklose, bendrauju su jaunimu. Sodyboje Slavikuose pjaunu žolę, kapoju malkas, dirbu kitus ūkio darbus“, – laikraščiu „Sportas“ sakė kovo 19 d. 70-metį atšventęs legendinis Lietuvos krepšininkas Modestas Paulauskas.

Gimtadienio dieną buvęs ilgametis Kauno „Žalgirio“ ir SSRS rinktinės žaidėjas praleido Šakiuose, kur dabar gyvena su artimiausiais žmonėmis – šeimos nariais, giminėmis. Paklaustas, ką gavo dovanų, pašnekovas sakė: „Man jokių dovanų nebereikia. Pakanka gėlių, šiltų žodžių, prisiminimų.“ Garsusis krepšininkas buvo pagerbtas kovo 25 d. „Žalgirio“ arenoje per Eurolygos rungtynes tarp Kauno „Žalgirio“ ir „Barcelona“ komandų. Į arenas palubes buvo iškelti M. Paulausko marškinėliai,

pažymėti penktuoju numeriu. „Sportas“ atskleidžia įdomiausias, dramatiškiausias žymaus krepšininko gyvenimo istorijas.

Galėjo tapti lengvaatlečiu Modesto gimimo istorija paženklinta keista lemtimi. Jis pasaulį išvydo, kai, pasibaigus karui, tėvai vežimu važiavo iš kaimo į Klaipėdą. Mama su naujagimiu, būsimuoju krepšininku, pasiliko Kretingoje, o tėvas, sugrįžęs į Klaipėdą, nerado namų – jie buvo sugriauti. Kai Modestas paaugo, jo motina pareiškė: „Sūnau, gimei ant ratų, tai visą gyvenimą ir važinėsi.“ Jos žodžiai buvo pranašiški. Modestas vaikystėje žaidė futbolą, tinklinį, plaukiojo jūroje, nedaug trūko, kad M. Paulauskas būtų tapęs lengvaatlečiu. Jis moksleivių varžybose į aukštį iššoko 195 cm. Anais laikais tai buvo geras rezultatas. Vis dėlto vyresnysis brolis Edmundas neleido jaunėliui nuklysti „šunkeliais“ ir vertė lankyti krepšinio treniruotes. Jis tobulėjo kaip ant mielių. Būdamas 17-os M. Paulauskas pateko į „Žalgirį“, po dvejų metų pravėrė SSRS rinktinės duris. 1965-aisiais, kai buvo vos 20 m., kringiškis pripažintas naudingiausiu Europos pirmenybių žaidėju.

“

„Nors nebetreniruoju jokios komandos, man nenuobodu, veiklos pakanka. Nuolat lankausi „Žalgirio“ komandos rungtynėse Kaune, kaip „Žalgirio“ Garbės klubo prezidentas lankausi mokyklose, bendrauju su jaunimu. Sodyboje Slavikuose pjaunu žolę, kapoju malkas, dirbu kitus ūkio darbus.“

Olimpinis čempionas – 1972 m.
Pasaulio čempionas – 1967 ir 1974 m.
Europos čempionas – 1965, 1967, 1969, 1971 m.
Naudingiausias Europos čempionato žaidėjas – 1965 m.
Olimpinių žaidynių bronzos medalio laimėtojas – 1968 m.
Pasaulio čempionato bronzos medalio laimėtojas – 1970 m.
Europos čempionato bronzos medalio laimėtojas – 1973 m.
Europos jaunių čempionas – 1963 m.

Kvietė NBA ir Europos klubai Turbūt mažai kas žino, kad klaipėdietį į savo gretas 1965 m. viliojo ir NBA komandos. „Manimi taip pat domėjosi keletas garsių Vakarų Europos klubų, bet tais laikais išvažiuoti buvo beveik neįmanoma. Kai sužinojau, kad esu kviečiamas į NBA, net šurpas nukrėtė. Jei būčiau išvykęs į Ameriką, būtų nukentėję mano artimieji, aš būčiau niekada negalėjęs grįžti namo. Sovietų Sąjungoje tai traktuotų kaip tėvynės išdavimą“, – samprotavo pašnekovas. Lietuvis ne kartą buvo kalbinamas apsilankyti vieno pagrindinių „Žalgirio“ varžovų Maskvos CSKA klubo aprangą. M. Paulauskas atsiskakė, nors maskviečiai siūlė itin solidų atlyginimą.

Olimpinio aukso nesureikšmina Didžiausia A. Paulausko karjeros sėkmė – iškovotas aukso medalis 1972 m. Miuncheno olimpinėse žaidynėse. Tada finale SSRS rinktinė palaužė amerikiečius. Iki antrojo kėlinio pabaigos likus 3 sek.,

dar pirmavo JAV komanda. Tačiau paskutinę rungtynių akimirką po labai ilgo Ivano Jedeškos perdavimo Aleksandras Belovas iš po krepšio pelnė lemiamus du taškus ir Sovietų Sąjungos ekipa triumfavo 51:50. Iki Miuncheno olimpiados amerikiečiai nuo 1936 m. laimėjo visas šešerias olimpinės žaidynės, įvairiuose oficialiuose turnyruose buvo iškovoję net 63 pergalės iš eilės. Tačiau ši serija Vokietijoje sensacingai nutrūko. „Žinoma, olimpinis čempionas – svarbiausias titulas, bet man labai brangios ir kitos pergalės. Pavyzdžiui, triumfas 1963 m. Europos jaunių čempionate“, – sakė M. Paulauskas.

Žūties išvengė, bet neteko sūnaus 1963-aisiais M. Paulauskas galėjo žūti. SSRS jaunių rinktinė, kuriai tuomet atstovavo Modestas, iš Maskvos turėjo skristi į Italiją, bet kiek pavėlino kelionę – pasirinko kitą lėktuvą. Jei krepšininkai būtų vykę anksčiau, būtų žuvę – orlaivis patyrė katastrofą. Tada

2015-ieji kupini iššūkių ne tik žiemos bei vasaros universiadose dalyvaujantiems studentams, bet ir SELL žaidynių rengėjams.

18p. >>

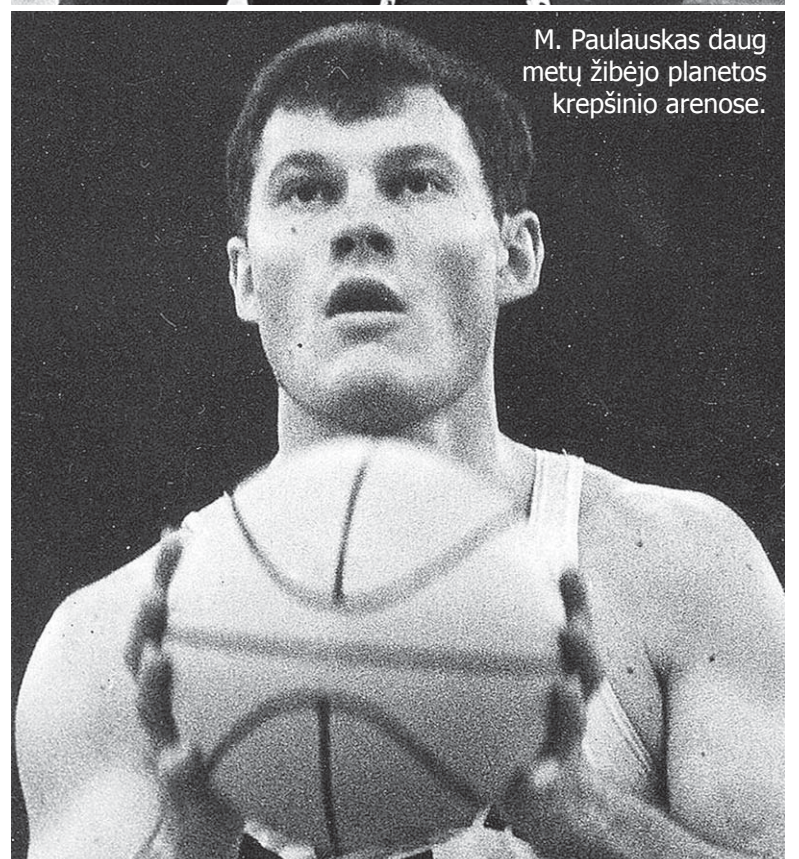
M. Paulausko rankose – 2009 m. pasaulio lietuvių sporto žaidynių deglas.

Su ilgamečiu treneriu V. Bimba.

1972 m. Vilniaus oro uoste sutinkami Miuncheno olimpinio žaidynių čempionas M. Paulauskas ir vicečempionė bėgikė N. Sabaitė.

M. Paulauskas daug metų žibėjo planetos krepšinio arenose.

Neapolyje lietuvis tapo Europos jaunių čempionu.

2011-aisiais Paulauskų šeima neišvengė tragedijos. Važiudamas automobiliu žuvo aštuoniolikmetis krepšinio legendos sūnus, Šakių „Varpo“ vidurinės mokyklos abiturientas Žygimantas Paulauskas. Paulauskai ir anksčiau išgyveno netektį. Šešupėje, netoli savo namų, nuskendo Modesto žmonos Janinos brolis Vladas. Žygimantas buvo vyriausias sūnus iš antrosios santuokos. Jaunesnysis Modestas, kuriam dabar 19 m., yra perspektyvus krepšinininkas. 205 cm ūgio vaikas žaidžia „Žalgirio“ dublerių komandoje. Iš pirmosios santuokos krepšinio legenda turi sūnų Nerijų, kuris gyvena ir dirba Kaune.

Įveikė pavojingą potraukį

Pats M. Paulauskas Kaune gyveno apie 30 metų. Kurį laiką Modestui krepšinio aikštėje sekėsi geriau nei asmeniniame gyvenime. Jis išsiskyrė su pirmąja žmona, baigęs karjerą nevengė taurelės. Pašnekovas nenorėjo prisiminti nemielo jam laikotarpio. „Iš esmės esu patenkintas savo gyvenimu. Nieko jame nekeisčiau, jei turėčiau galimybę gyventi iš naujo. Gal tik dar daugiau treniruočiausi. Buvo šiokių tokių smulkmenų, kurių, jeigu galėčiau atsukti

laiką atgal, vengčiau, bet dabar nenoriu į jas gilintis, – „Sporto“ korespondentui kalbėjo M. Paulauskas. – Man nieko nestigo, bet tada, kai aktyviai sportavau, asmeniniame gyvenime laimės nebuvo.“ Vis dėlto žymusis krepšinininkas rado savyje jėgų sustoti – krepšinio aikštėje su komandos draugais įveikęs daugybę varžovų, jis nugalėjo ir potraukį prie alkoholio.

Gavo ne vieną butą

M. Paulauskas – pats tituluočiausias Lietuvos krepšinininkas. Jis, Arvydas Sabonis ir Šarūnas Marčiulionis – trys geriausi žaidėjai per visą šalies krepšinio istoriją. Tačiau dirbdamas treneriu klaipeidietis kalnų nenuvertė. O treniravo nemažai komandų – „Žalgirį“, šio klubo dublerius, SSRS jaunių rinktinę, Angolos jaunių rinktinę, Vilniaus „Statyba-Lietuvos rytą“, Joniškio „Žiemgalą“, Lietuvos jaunimo rinktinę, Anykščių „Puntuką“, Šakių „Zanavyką“. Dabartinis „Lietuvos ryto“ klubo prezidentas Gedvydas Vainauskas, sužavėtas, kaip M. Paulauskas darbuojasi antroje pagal pajėgumą Lietuvos krepšinio A lygoje (dabar – Nacionalinė krepšinio lyga), 1997 m. sudarė su juo ilgalaikį kontraktą.

Tačiau legendinis krepšinininkas „Statybos-Lietuvos ryto“ ekipoje neišbuvo nė sezono. Kaip kompensaciją už sutarties nutraukimą M. Paulauskas gavo keturių kambarių butą Vilniuje. Beje, už pergalę 1965 m. Europos pirmenybėse lietuvis gavo vieno kambario butą. 1967-aisiais, kai M. Paulauskas tapo pasaulio čempionu, jam atiteko trijų kambarių būstas. O 1972 m., kai SSRS rinktinė triumfavo olimpinėse žaidynėse, visiems žaidėjams buvo padovanoti keturių kambarių butai.

Svarbiausia – ne pinigai

Anais laikais tokio lygio meistrai kaip M. Paulauskas piniguose nesimaudė kaip dabartinės žvaigždės, bet tikrai neskurdo. Į „Žalgirį“ atėję naujokai gaudavo po 120 rublių. Panašią algą gaudavo universitetą baigęs kvalifikuotas specialistas. Kai Modestas pateko į SSRS rinktinę, jo atlyginimas išaugo iki 180 rublių. 1965-aisiais, kai tapo Europos čempionu – iki 250, o po pergalės planetos pirmenybėse 1967 m. lietuvis jau gaudavo 300 rublių. „Tiesa, ne pinigai mane motyvavo daug treniruotis ir gerai žaisti. Man svarbiausia buvo suteikti kuo daugiau džiaugsmo sirgaliams“, – pareiškė olimpinis čempionas.

ŽVILGSNIS

Žiemos universiadoje aukščiausiai iš lietuvių pakilo **AGNĖ SEREIKAITĖ**. Ji 500 m distancijoje pelnė bronzos medalį.

NEEILINIAI STUDENTŲ METAI

» 2015-ieji kupini iššūkių ne tik universiados dalyvaujantiems studentams, bet ir SELL žaidynių rengėjams «

A. Sereikaitė Grenadoje iškovojo universiados bronzą.

Kalnų slidininkas A. Tumas slalomo rungtyje finišavo 25-tas.

Marytė Marcinkevičiūtė
maryte@sportas.info

„Visais atžvilgiais 2015-ieji – neeiliniai metai. Lietuvos studentų sporto asociacija mini 25 metų jubiliejų. Šie metai – pasaulio universiadų metai. Jau vyko žiemos universiada Slovakijoje ir Ispanijoje, o prieš akis – vasaros universiada Pietų Korėjoje ir SELL žaidynės, kurios penktą kartą vyks Lietuvoje.

Metai labai sudėtingi ne tik studentams sportininkams, bet ir LSSA vadovams, kadangi laukia didelis iššūkis rengiant SELL žaidynes“, – sako Lietuvos studentų sporto asociacijos prezidentas kaunietis Česlovas Garbaliuskas.

Kaip vertinate Lietuvos studentų pasirodymą šiemetėje žiemos universiadoje? – paklausėme Č. Garbaliusko.

Universiada buvo sudėtinga, ji vyko dviejose šalyse. Iš pradžių buvo planuojama, kad viso pasaulio studentai rungtyniaus Ispanijoje, Grenadoje. Tačiau ten iškilo problema kalnuose įrengti reikiamas trasas, todėl biatlono, slidinėjimo varžybos buvo perkeltos į Slovakiją. Ispanijoje vyko čiuožimo trumpuoju taku, ledo ritulio, kalnų slidinėjimo, dailiojo čiuožimo varžybos. Mūsų šalies delegacijoje buvo vienuolika žmonių.

Didelių vilčių nepuoselėjome, tačiau vylymės, kad sėkmingai turėtų pasirodyti savo antrojoje universiadoje dalyvaujanti Agnė Sereikaitė. Ir neapsirikome: 500 metrų distancijoje ji pelnė bronzos medalį. Teko matyti visus tris Agnės startus.

Europos čempionato bronzos medalio laimėtojai nepavyko pirmoje 1500 metrų distancijoje, kur ji, tuoj po starto atlikdama posūkį, krito ir varžovės pavijo tik trečiame rate. Tai atėmė nemažai jėgų. Agnė tada grupėje užėmė trečią vietą ir į tolesnį etapą nepateko. 1 000 metrų rungtyje mūsų čiuožėja vienintelė iš europiečių pateko į pusfinalį – tarp aštuonių geriausių sportininkų. Finale rungtyniavo trys Pietų Korėjos čiuožėjos. Kaip teigė Agnė, jeigu finale būtų dalyvavusi nors viena kinė, kanadietė ar kitos šalies atstovė, kovoti būtų buvę žymiai lengviau. Rungtyniauti su trimis vienos šalies atstovėmis praktiškai yra neįmanoma. Būtų galima diskutuoti, ar A. Sereikaitės medalis turės įtakos čiuožimo trumpuoju taku populiarinimui tarp studentų. Nors sportininkė ir labai progresuoja, tačiau viena kregždė dar nėra pavasaris. Žiemos sportas Lietuvoje gyvuoja tik didelių entuziastų pastangomis.

Gegužės 15–17 d. Kaune vyks SELL žaidynės, kaip joms rengiatės?

Žaidynių programoje – dvylikos sporto šakų varžybos. Iš pradžių planavome, jog vyks dešimties sporto šakų kovos, tačiau didelę iniciatyvą parodė tarp studentų labai populiarūs sportinės aerobikos atstovai. Žaidynių programoje atsirado ir šachmatai, šios sporto šakos entuziastai gerai pasirodė pastarosiose SELL žaidynėse Tartu, todėl į programą įtraukėme ir jų varžybas. Paskutiniu momentu kaip papildoma sporto šaka varžybų programoje atsirado dar ir regbis. Lietuvos šios sporto šakos federacija daro viską, kad jų

”

„Didžiausia problema slypi dar mokyklos suole. Gerai, jei talentingas jaunas sportininkas patenka tarp žvaigždučių ir yra jau prižiūrimas. Bet jeigu talentai sužibės tik po metų ar kitų, kai įstos studijuoti į kurį nors universitetą, tada jie neturės reikiamų gerų gyvenimo, maitinimosi sąlygų.“

sporto šaka būtų populiari mūsų šalyje. Praėjusių metų rudenį federacija surengė studentų septynetų regbio turnyrą, į jį pakvietė Estijos ir Suomijos komandas, šiemet dalyvausiančias SELL žaidynėse. Gavome ir Gruzijos regbininkų paraišką. Paprastai žaidynėse dalyvauja apie 1 500–1 800 sportininkų, praėjusiose žaidynėse Tartu varžėsi 60 universitetų. Estijoje puikiai pasirodė Lietuvos sporto universitetas, jis užėmė pirmą komandinę vietą. Tarp valstybių irgi geriausiai pasirodė Lietuva. Tikimės, kad ir Kaune padės namų sienos. Mūsų komandos, dalyvausiančios SELL žaidynėse, paaiškės antroje balandžio pusėje. Paprastai žaidynėse dalyvauja visi mūsų universitetai, išskyrus Dailės akademijos sportininkus. Žaidynių kovos vyks Kauno sporto bazėse, universitetų salėse, Arvydo Sabonio krepšinio mokykloje.

Kokias viltis siejate su vasaros universiada Pietų Korėjoje, kuri vyks liepos 3–15 d.?

Per praėjusią universiadą Kazanėje mūsų studentai komandų įskaitoje iškovojo vienuoliktą vietą tarp 165 šalių. Tarp Europos rinktinėjų buvome penkti. Prie šio svaraus laimėjimo daug prisidėjo pirmą kartą žaidynių programą įtrauktą irklavimo ir baidarių bei kanojų irklavimo varžybose dalyvavusių mūsų sportininkų pelnyti medaliai. Šių metų universiadoje baidarių ir kanojų irklavimo jau nebus. Labai gaila, kad universiadoje negalės dalyvauti geriausi Lietuvos plaukikai, jie tomis dienomis rungtyniaus Rio de Žaneiro olimpiinių žaidynių atrankoje. Mums tai didžiulis nuostolis.

Didelį dėmesį parodė Lietuvos krepšinio federacija, ji pateikė paraišką Pietų Korėjoje dalyvauti merginų ir vaikinų rinktinėms bei numatė skirti nemažą sumą pinigų joms gerai pasirengti. Kūno kultūros ir sporto departamento vadovas Edis Urbanavičius iš federacijų reikalau, kad jos ne tik dalyvautų universiadoje, bet ir tinkamai galėtų joms pasirengti. Mūsų sportinė delegacija turėtų būti apie 90–100 žmonių, joje turistų tikrai nebus. Kazanėje mūsų delegacija buvo dar didesnė – 130 žmonių. Tos federacijos, kurios rimtai žiūri į savo sporto šaką, į universiadą deleguoja pačius stipriausius savo atletus. Tarkime, Lengvosios atletikos federacija į Pietų Korėją deleguos Airinę Palšytę, Andrių Gudžių, Rytį Sakalauską, Liną Grinčikaitę ir kitus sportininkus.

Kokias pagrindines problemas tenka spręsti Lietuvos studentų sporto asociacijai?

Didžiausia problema slypi dar mokyklos suole. Gerai, jei talentingas jaunas sportininkas patenka tarp žvaigždučių ir yra jau prižiūrimas. Bet jeigu talentai sužibės tik po metų ar kitų, kai įstos studijuoti į kurį nors universitetą, tada jie neturės reikiamų gerų gyvenimo, maitinimosi sąlygų. Studentų sportas gyvuoja tik universitetų ir Lietuvos studentų sporto asociacijos pastangomis. Valstybės požiūriu į studentų sportą nėra. Tarkime, dukart olimpinė čempionė rankininkė Aldona Česaitytė, olimpiinių žaidynių prizininkas krepšininkas Saulius Štombergas savo sportinę karjerą pradėjo tik studijuodami tuomečiame Kūno kultūros institute.

LTeam – 40 sporto šakų. 1 komanda.

MOKYKLA

Veisiejų gimnazija dalyvavo tarptautiniame projekte „Bendradarbiavimas tarp Lietuvos ir Baltarusijos kuriant sveiką, saugią ir novatorišką mokyklą“.

GIMNAZIJOJE – NET SAVA OLIMPIADA

» Veisiejų gimnazijos moksleiviai ne tik noriai lanko kūno kultūros pamokas, bet ir eina į įvairių sporto šakų būrelius «

„

„Tai, kad esame viena sportiškiausių mokyklų šalyje, lemia labai daug veiksnių, bet svarbiausi iš jų – gera sistema, darbštumas, atsidavimas, meilė darbui ir mokiniui, dalyvavimas ne tik sporto varžybose, bet ir projektinėje veikloje, įvairiuose sporto ir kultūros renginiuose, sveikatinimo stovyklose.“

Saulius Butkus
redakcija@sportas.info

Veisiejų (Lazdijų r.) gimnazija vėl pateko tarp pačių sportiškiausių Lietuvos mokyklų. Įvertinus mokytojų praktinę veiklą ir indėlį į šalies vaikų ir jaunimo fizinį aktyvumą, kūno kultūros ir sporto plėtrą, apdovanoti penki šalies mokytojai. Tarp jų – ir Veisiejų gimnazijos kūno kultūros mokytoja-metodininkė Rasa Pečiukonienė.

Tradiciniai sportiškiausių Lietuvos mokyklų ir geriausių Lietuvos kūno kultūros mokytojų konkursai skatina daugiau dėmesio skirti mokinių fiziniam ugdymui, kurti mokinių sporto klubus, plėsti sporto būrelių kiekį ir įvairovę.

Konkursus remia Švietimo ir mokslo ministerija, Lietuvos tautinis olimpinis komitetas bei Kūno kultūros ir sporto departamentas.

Kas lėmė, kad Veisiejų gimnazija pateko tarp pačių sportiškiausių Lietuvos mokyklų? Ar tai pirmas toks įvertinimas? – paklausėme R. Pečiukonienės. Jau dešimtį metų patenkame tarp dešimties sportiškiausiųjų. Keletą kartų užėmėme 4–7 vietas. Šiame pirmą kartą buvo renkamos ne dešimt, o penkios

geriausios mokyklos, todėl teko labiau pasistengti. Tai, kad esame viena sportiškiausių mokyklų šalyje, lemia labai daug veiksnių, bet svarbiausi iš jų – gera sistema, darbštumas, atsidavimas, meilė darbui ir mokiniui, dalyvavimas ne tik sporto varžybose, bet ir projektinėje veikloje, įvairiuose sporto ir kultūros renginiuose, sveikatinimo stovyklose. Veisiejų gimnazija dalyvavo tarptautiniame projekte „Bendradarbiavimas tarp Lietuvos ir Baltarusijos kuriant sveiką, saugią ir novatorišką mokyklą“. Projekte dalyvavo mūsų, taip pat Lazdijų Motiejaus Gustaičio gimnazijos, viena Gardino vidurinių mokyklų ir viena šio miesto gimnazijų.

Kokią sportinę veiklą siūlote moksleiviams, be kūno kultūros pamokų?

Siūlome įvairiausių būrelius ir pradinių klasių, ir vyresniems moksleiviams. Tai „Drąsūs, stiprūs, vikrūs“, sportinė aerobika, judrieji žaidimai, futbolas, kvadratas, krepšinis, smiginis, šaulių, sveikos gyvensenos būrelius „Sveikuolių sveikuoliai“. Šiuos būrelius lanko 206 mokiniai iš 347. Mūsų gimnazija dalyvauja olimpiniam projekte ir kas treji metai rengia savo olimpinę žaidynes. Trečiosios žaidynės „Olimpo link“ vyko 2013 metais. Beje, renkame geriausių mūsų gimnazijos sportininkų dešimtuką.

Kokios sporto šakos moksleiviams patinka labiausiai?

Sportinė aerobika, krepšinis, futbolas, kvadratas, judrieji žaidimai.

Kur jūsų gimnazijos mokiniai sportuoja? Ar tik jūsų stadione bei sporto salėje, ar ir kitur?

Jie sportuoja mūsų gimnazijoje, taip pat Veisiejuose esančios Technologijos ir verslo mokyklos stadione bei salėje.

Gal yra labai talentingų moksleivių, kurie turi potencialą ateityje tapti aukšto lygio sportininkais? Jei taip, paminėkite keletą jų.

Tai sportinės aerobikos šokėja ketvirtokė Guoda Viselgaitė, abiturientas futbolininkas Rimvydas Karsokas.

Ar organizuojate susitikimus su garsiais sportininkais?

Dalyvavome fotografijų konkurso laureatų „Sportuojame visi, visur ir visada“ apdovanojimų ceremonijoje Vilniuje ir susitikome su Lietuvos tautinio olimpinio komiteto prezidente, olimpine čempione Daina Gudžinevičiūte, garsiu imtynininku Mindaugu Mizgaičiu. Taip pat dalyvavome Lietuvos moksleivių olimpinio festivalio Olimpino piešinio laureatų apdovanojimų renginyje ir bendravome su

olimpinį žaidynių prizininku penkiakovininku Edvinu Krungolcu, žinomu krepšininku Renaldu Seibučiu. Išmėginome jėgas Lietuvos mokinių olimpinio rašinio konkurse „Ar teisingai pasielgiau pasirinkdamas sportininko kelią?“, Kauno sporto muziejuje susitikome su olimpiete Birute Kalėdiene.

Kokiose varžybose Lietuvoje dalyvauja jūsų moksleiviai? Gal yra ką nors laimėję ar tapę prizininkais?

Lietuvos mokinių olimpinio festivalio finalinėse smiginio varžybose 2014-aisiais mano sūnaus Povilo Pečiukonio ir Skirmanto Sinkevičiaus pora užėmė trečiąją vietą (trenerė R. Pečiukonienė). 2014-aisiais Kauno rajono atvirajame aerobinės gimnastikos čempionate Mero taurei laimėti komandinėje įskaitoje užėmė pirmąją vietą (trenerė Jolanta Stankevičienė). Pernai Lietuvos aerobinės gimnastikos pereinamosios lygos čempionato komandinėje įskaitoje buvome antri. 2014-aisiais Lietuvos aerobinės gimnastikos pereinamosios lygos čempionate vaikų amžiaus grupėje mišrios poros rungtyje iškovojome pirmąją vietą.

Jūsų gimnazija labai sportiška, todėl tikriausiai menkas gimnazistų sergamumas, jie

turbūt nelinkę į žalingus įpročius? Ar jūsų gimnazijoje yra, tarkim, rūkančių, vartojančių alkoholių, turinčių didelį antsvorį moksleivių kaip didžiuosiuose miestuose? Pasitaiko ir tokių mokinių. Su šiais žalingais įpročiais kovojame. Moksleiviai tikrai masiškai neserga.

Ar moksleiviams reikia mokėti už papildomus sporto būrelius? Jei taip, ar nekyla problemų, jei tokių mokinių tėvai yra labai neturtingi? Kol kas už būrelius nereikia mokėti.

Kiek metų dirbate gimnazijoje? Ar pati anksčiau buvote sportininkė? Ar dabar sportuojate?

Veisiejų gimnazijoje dirbu nuo 1999 metų. Esu gimusi Alytuje, buvau lengvaatletė, sportinio ėjimo atstovė, turiu sporto meistro vardą. Mane treniravo garsiausias ėjikų treneris Kastytis Pavilionis. Pati dabar pasportuoju minimaliai – su mokiniais arba su šeima.

Anksčiau buvote apdovanota už kilnų sportinį elgesį. Už ką konkrečiai jums buvo skirtas šis apdovanojimas?

Už jaunosios kartos sportinį kultūrinį ugdymą ir dvasinių vertybių puoselėjimą, kilnaus elgesio propagavimą ne tik sporte.

2014 m. šiuolaikinės penkiakovės pasaulio jaunimo reitinge Karolina Gužauskaitė užėmė pirmąją vietą.

TALENTAS

IŠ KARTO RADO SAVO KELIĄ

» Penkiakovininkės Karolinos Gužauskaitės pagrindinis tikslas – olimpinės žaidynės, o noras – motoroleris «

Marytė Marcinkevičiūtė
maryte@sportas.info

2014-uosius šiuolaikinės penkiakovės pasaulio jaunimo reitingo viršūnėje baigusi vilniėtė Karolina Gužauskaitė treniruoiasi nuo dvylikos metų. Ji iš karto surado savo mėgstamą sporto šaką.

Tiesa, iš pradžių jai, vienuolikmetei, labiausiai patiko plaukimas, tačiau būtent ši rungtis ir yra penkiakovės programoje.

Teko keltis į Vilnių

Karolina tada su tėvais gyveno Grigiškėse, jos klasės draugės tėtis pažinojo penkiakovės trenerį Artūrą Kalininą.

„Sužinojau, kad penkiakovėje yra ir plaukimas, tad iš karto ir susigundžiau. Tiesa, tėvai nelabai norėjo leisti, nes Vilnius yra tolokai nuo Grigiškių, o aš maža – kasdien neprivažinėsi. Vis dėlto porą metų į pratybas važinėjau iš Grigiškių. Dabar tėvai, ko gero, dėl manęs persikėlė gyventi į Vilnių, todėl tapo gerokai lengviau“, – džiaugiasi Karolina. Sportininkės tėvai – dideli jos gerbėjai, mielai stebi dukters varžybas. Šiuolaikinė penkiakovė jaunajai sportininkei iš karto patiko. Patrauklus buvo ne tik plaukimo baseinas, bet ir špagos, pistoletai. „Nenoriu išskirti nė vienos rungties, visas vertinu vienodai“, – sakė olimpinės rinktinės kandidatė.

Atsisveikina su jaunimo grupe
Vilniėtė svariausias savo pergales pasiekė per pasaulio ir Europos jaunųjų bei jaunimo komandines bei estafetinių varžybas – čia ji iškovojo ne vieną medalį. O praėjusiais metais pirmą sykį jau rungtyniavo moterų grupėje ir per Pasaulio taurės varžybas buvo greta lyderių.

„Iš jaunimo iškart pereiti į suaugusiųjų grupę kiek sunkoka, visos moterys stiprios, o patirties kovoti su jomis dar neturiu. Šiomet paskutinius metus dar rungtyniausiu jaunimo grupėje, su ja atsisveikinsiu per Europos čempionatą“, – paaiškino Karolina.

Meistriškumo šuolis

Su 21 metų Lietuvos olimpinės rinktinės kandidatė susitikome per fechtavimo pratybas. Jai daug gražių žodžių skyrė treneris Artūras Kalininas. „Šauni, pareiginga, tvarkinga, darbšti, patikima. Pasiseks tam, kas su ja sukurs šeimą. Šiaip ji yra stipri plaukimo baseine ir bėgimo take, tobulėja fechtavimo takelyje. Didelį meistriškumo šuolį ji padarė praėjusiais metais: per Pasaulio taurės moterų varžybas finale užėmė devintą vietą“, – teigė treneris, kurio trys

K. Gužauskaitė su treneriu A. Kalininu.
Marytės Marcinkevičiūtės nuotr.

auklėtinės yra Lietuvos olimpinės rinktinės kandidatės.

Taikosi į Rio

A. Kalininas tiki, kad ir Karolina turi nemažų vilčių atstovauti šaliai Rio de Žaneire. Jaunoji penkiakovininkė puikiai supranta, kad konkurencija didžiulė: Laura Asadauskaitė – ryški lyderė, grumtis teks su treniruotųjų draugėmis dvyinėmis Ieva ir Emilija Serapinaitėmis, kauniete Gintare Venčkauskaite, vilniete Lina Batulevičiūte. Varžovių daug, o vietų tik dvi. „Stengsiuosi kovoti, kiekvienos varžybos bus svarbios. Visos konkurentės stiprios. Treniruojuosi nuo pirmadienio iki šeštadienio. Krūvis didelis, tačiau prie jo esu jau pripratusi. Į pratybas einu kaip į darbą. Neįsivaizduoju, ką daryčiau be šito sporto ir kur galėčiau save realizuoti“, – kalbėjo K. Gužauskaitė. Ypač svarbios jai bus Pasaulio taurės varžybos, kur ji tikisi dalyvauti bent jau dviejuose etapuose. Iš Lietuvos penkiakovininkių kiekviename etape dalyvaus po keturias sportininkes. Kas pateks į finalą, tas iškovo teisę dalyvauti pasaulio ir Europos suaugusiųjų čempionatuose.

”

„Iš jaunimo iškart pereiti į suaugusiųjų grupę kiek sunkoka, visos moterys stiprios, o patirties kovoti su jomis dar neturiu. Šiomet paskutinius metus dar rungtyniausiu jaunimo grupėje, su ja atsisveikinsiu per Europos čempionatą.“

Norėtų savo žirgo

Kaip ir kiekvienai penkiakovininkei, K. Gužauskaitei didelį nerimą kelia žirgai, su kuriais sunku sutarti, nes žirgas, kaip ir žmogus, turi savo charakterį – nežinai, ko galima iš jų tikėtis. Žirgai vilnietei ne kartą yra iškretę šunybių. Prieš porą metų per Europos jaunimo čempionatą vienas netgi yra išmetęs iš balno, teko skrieti per jo galvą. Laimei, sunkios traumos išvengė, tik susižeidė kaklą. „Jeigu gyvenčiau užmiestyje, turėčiau namą, labai norėčiau turėti žirgą, jis puoštų mano aplinką“, – sako Karolina. Ji giria Lietuvos žirgus, nes jie paklusnūs. Tikrai gaila, kad jų yra mažai.

Treniruoji su čempione

Per fechtavimo pratybas Karolinai tenka treniruotis su Londono olimpine čempione, pasaulio ir Europos čempione L. Asadauskaite. Jos abi netgi šiek tiek panašios: abi – neaukšto ūgio, smulkutės, šviesiaplaukės. Karolinos ūgis – 166 cm, svoris – 55 kg. „Norėtusi būti aukštesnei, ūgis padėtų greičiau bėgti, plaukti, geriau fechtuotis“, – sako ji. Karolinai olimpinė čempionė yra puikus pavyzdys, kaip per

asmenines varžybas reikia kovoti nuo pirmosios iki paskutinės rungties.

Randa laiko ir mokslams

K. Gužauskaitė neakivaizdiniu būdu trečiame kurse studijuoja Lietuvos edukologijos universiteto Sporto ir sveikatos fakultete. Studijoms ji skiria didelį dėmesį ir džiaugiasi, kad mokslą su sportu jai pavyksta neblogai suderinti. Laisvalaikio sportininkė turi nedaug. Kaip ir visos merginos, mėgsta pavaikščioti po parduotuves, nusipirkti madingų drabužėlių. Mėgsta pabūti namuose, nėra prilipusi prie kompiuterio. Patinka stebėti romantinius, veiksmo kino filmus, komedijas, skaityti knygas, pavartyti žurnalus, laikraščius, pavažinėti dviračiu, pavaikštinėti su septynerių metų augintiniu Grantu. Pastaruoju metu atsirado dar vienas pomėgis. Sausio mėnesį ji gavo vairuotojo pažymėjimą. Tėtis, turintis autoservisą, leido Karolinai naudotis automobiliu, tad ji į pratybas jau nevažinėja viešuoju transportu, o pati sėda prie vairo. Vairuoti labai mėgsta, patinka greitis. Svajoja įsigyti motorolerį ir vasarą skrieti juo.

KLUBAS

Žiemos dvejetų turnyre bus apdovanoti 66 prizinininkai ir 28 paguodos varžybų laimėtojai.

TEŠIA ILGAMETES TRADICIJAS

» Daugiau nei 90 m. gyvuojančio Kauno teniso klubo turnyras subūrė beveik 300 žaidėjų iš visos Lietuvos

Kauno teniso klubo 90-mečio turnyras.
Romo Poderio nuotr.

Vincentas Korkutis
redakcija@sportas.info

Žinomi tenisininkai ir treneriai, vis ryškiau spindintys talentai, garsūs įvairių gyvenimo sričių žmonės, laisvalaikiu teniso kamuoliuką nuolat daužantys mėgėjai. Visus juos jau nuo 1994 m. suvienija tradicinis Žiemos dvejetų turnyras. Šį sezoną jame jėgas išbandė 283 žaidėjai, net 181 dvejetų pora.

Būtent šiam turnyrui sukurta specialioji kompiuterinė programa, padedanti suvaldyti didžiulį dalyvių srautą, jų žaistus susitikimus, rezultatų suvedimą, tvarkaraščio laikymąsi. Turnyras prasideda lapkritį ir baigiasi balandį. Turnyre žaidėjai suskirstomi pagal žaidimo lygį. Šiais metais iš viso bus apdovanoti 66 prizinininkai ir 28 paguodos laimėtojai, tad 94 dalyviams bus įteiktos originalios taurės ir rėmėjų prizai. Finalai vyks balandžio 11 d. „Ecotennis“ aikštyne, o uždarymo iškilmės vyks restorane „Park Inn by Radisson Kaunas“.

90-metį pažymėjo turnyru Kauno teniso klubo prezidento Alfredo Rimidžio, klubo administratorės Eitvydės Helmienės ir kitų tarybos narių iniciatyva 2014 m. rugsėjo 13 d. senosiose Kauno teniso aikštelėse įvyko šventinis teniso mišriųjų dvejetų turnyras. Kauno teniso klubo 90-mečio proga visiems dalyviams įteikti specialūs marškinėliai su KTK 1924 m. emblemomis, su jais dauguma ir žaidė.

Pradžia – dar 1900 m. Po varžybų vykusioje vakaronėje KTK nariams ir jų svečiams į Lietuvos teniso istoriją padėjo pažvelgti Lietuvos teniso sąjungos aukso ženkle laureatas

Vincentas Korkutis – knygos „Lietuvos tenisui – 75 metai“ autorius, gamtos mokslų daktaras, Respublikinės mokslo premijos laureatas, daugybės tarptautinių teniso turnyrų, 1973 m. universiados ir 1983 m. Europos čempionato teisėjas. Jis priminė, jog tenisą į Lietuvą 1900 m. atvežė grafas Tiškevičius, apsilankęs Paryžiuje vykusiose olimpinėse žaidynėse ir ten susižavėjęs šiuo judriu sportiniu žaidimu. Grafas nusipirko keletą rakečių, pasitreniravo ir, parvykęs į Astravo dvarą, tuoj pat įsirengė teniso aikštelę. O 1902 m. baigiant Palangos dvaro statybą ir ten atsirado dvi teniso aikštelės, iš kurių jis beveik kasdien pasportavęs bėgdavo prie jūros nusimaudyti. Beje, dar prieš Pirmąjį pasaulinį karą dvi teniso aikštelės buvo įrengtos Druskininkų sanatorijoje, kur sergantiesiems džiūva daktarai siūlydavo užsiimti teniso pratybomis. Vilniuje 1907 m. pavasarį, universiteto rektoratui pritarus, šalia laboratorijos Vilnelės kairiajame krante įrengta teniso aikštelė (dabar tai Bernardinų sodų aikštelė Nr. 5). Tačiau per vasarą norinčiųjų žaisti tenisą susidarė iki 40 studentų, tuomet rektoratas vėl išskyrė lėšų ir šalia buvo įrengta antra teniso aikštelė (dabar Nr. 6). Studentams susižavėjus tenisu, neliko nuošalėje ir jaunesni dėstytojai. Pilies gatvės namo Nr. 20 kieme įrengta aikštelė profesūrai, kuri sėkmingai veikė iki 1964 m. Tada daugiau gyventojų panoro ne teniso, o gėlių, tad vietoj teniso aikštelės atsirado gėlynas.

Dirbo aktyviai Kaune pirmoji aikštelė Vytauto kalne taip pat atsirado prieš Pirmąjį pasaulinį karą, tačiau karo metais nunyko ir buvo atstatyta tik 1918 m. rudenį. 1919 m. gegužės 18 d. Kaune

Kauno teniso klubo nariai su legendiniu lakūnu S. Dariumi. Viduryje – klubo prezidentė E. Navickienė.

sporto mėgėjai susirinko į suvažiavimą, kuriame ir įkūrė Lietuvos sporto sąjungą (LSS). Jau 1919 m. gegužės 18 d. laikraštyje buvo paskelbta: „Nuo š. m. birželio 1 d. atidaroma *lawn-tennis* (lauko teniso) sekcija ir visi norintieji (ir moterys) prašome įsirašyti pas kar. V. Petrauską ir ateiti žaisti 6 val. vakaro Vytauto kalno teniso aikštelėje...“ LSS rūpesčiu jau liepos 13 d. Kauno mieste surengta pirmoji sporto šventė, kurioje vyko lengvaatlečių varžybos ir gimnastų pasirodymai, o šventės pabaigoje buvo sužaisti net keli teniso mačai, kurie labai patiko publikai. Šia sporto šaka greitai susidomėjo ir didžiausia tuometė sporto organizacija Lietuvoje – Lietuvos fizinio lavinimosi sąjunga (LFLS), be to, pažaisti tenisą mėgo Kaune rezidavę užsienio šalių diplomatai. Kauno teniso sekcija buvo viena veikliausių, per porą metų Vytauto kalne buvo įrengtos keturios teniso aikštelės. 1921 m. liepą Kauno teniso sekcija vedė turnyrą, kurį organizacijos taryba nutarė laikyti pirmuoju Lietuvos čempionatu. 1922 m. birželį įvyko antrasis tarptautinis teniso turnyras,

kuriame dalyvavo 6 moterys ir 14 vyrų. 1924 m. birželio 1 d. Kauno teniso sekcija, pasipildžiusi naujais nariais ir savo gretas išauginusi iki 50 žmonių, nutarė keisti pavadinimą į Kauno teniso klubą. 1926 m. klube jau buvo 70 žmonių. 1928 m. Kauno teniso klubas gavo sklypą greta ažuolyno, kur įkurtos dar keturios aikštelės, o 1931 m. KTK pirmasis Lietuvoje pasisamdė profesionalų teniso trenerį iš Estijos. 1934 m. pastatyta naujajame Kūno kultūros rūmų pastate tenisininkai galėjo žaisti ir žiemą. Kauno teniso klubas nuolat rengė įvairius turnyrus, kuriuose dažnai žaisdavo ir užsienio tenisininkai. Klubo nariai aktyviai prisidėjo 1938 m. rengiant I Tautinę olimpiadą, patys dalyvavo jos varžybose ir skynė titulus.

Tęsia KTK tradicijas Atūžęs Antrasis pasaulinis karas išblaškė Kauno tenisininkus po visą pasaulį. Bet likę jau 1944 m. vėl ėmė rinktis į aikšteles. Nors stigo inventoriaus, kauniečiai netrukus ėmė rengti miesto varžybas, Lietuvos pirmenybes, vyko draugijos „Žalgiris“ turnyrai.

Juose dažniausiai madas diktavo laikinosios sostinės žaidėjai. Kauno tenisininkai atgaivino ir tarptautinius ryšius su Estijos, Latvijos, Baltarusijos, Moldovos sportininkais. Per karą nutrūkusi Kauno teniso klubo veikla atnaujinta 1989 m. lapkritį vykusiame miesto teniso bendruomenės susirinkime. 1992 m. pavasarį nauju Kauno teniso klubo prezidentu tapo teniso entuziastas Mindaugas Skvarnavičius. Jis tęsė atkurto klubo tradicijas. M. Skvarnavičius dirbo iki 2005 metų. Nuo 2005 m. iki 2012 m. Kauno teniso klubui vadovavo Valentas Vaičiūnas, kuris su savo pagalbininkais ne tik rūpinosi varžybų gausa, bet ir stengėsi, kad jos duotų kuo didesnę naudą sportininkams ugdant jų meistriskumą. Nuo 2012 m. Kauno teniso klubo prezidentu tapo didelis teniso entuziastas Alfredas Rimidis, kuris pats aktyviai kiekvieną savaitę 1–2 kartus žaidžia tenisą, dalyvauja klubo organizuojamuose turnyruose ir asmeniniu pavyzdžiu skatina ir kitus klubo narius. Šiuo metu tikrųjų KT klubo narių skaičius vienija 70 teniso mėgėjų.

VYTAUTAS GUDELIS amžiams išliks ir daugybės knygų puslapiuose – sudarė, apipavidalino, kūrė ir rinko iliustracijas ne vienai dešimčiai įvairiausių leidinių.

PRO MEMORIA

MENĄ KŪRĖ SPORTO PASAULYJE

» Eidamas 85-uosius anapilin iškeliavo žurnalistas, istorikas, kolekcininkas, dailininkas Vytautas Gudelis «

APIE V. GUDELĮ – ARTIMI ŽMONĖS

Daiva Gudelytė, V. Gudelio duktė: „Kad ir kur jis mokytųsi, kad ir kuo jis būtų, sportas jam buvo svarbiausias. Tai nebuvo „valdiškas“ domėjimasis. Jis sporte buvo visas. Jis turėjo fenomenalią atmintį. Galėjo pasakyti jums, kokių rezultatu, pavyzdžiui, 1985-aisiais vienas ar kitas rungtynes sužaidė „Žalgiris“ ir CSKA. Jis visada sakydavo: „Didžiąją gyvenimo dalį pragyvenęs Vilniuje, sieloje išlikau panevėžietis.“

Gintaras Nenartavičius, Lietuvos sporto žurnalistų federacijos prezidentas: „Vertinu jį kaip tos senosios tarpukario kartos inteligentą. Jis prieš karą buvo Vytautų klubo narys ir ne kartą tai didžiudamasis pasakojo.

Labiausiai mane žavėjo jo pareigingumas. Jei jis įsipareigodavo, galėjai būti ramus, kad tikrai padarys. Tuo labai skyrėsi nuo dabartinių jaunų žurnalistų, atsainiai žiūrinčių į pažadus. V. Gudelis į šiuos kompiuterių laikus perėjo su dukters Daivos pagalba. Ji tėvui padėjo susirašinėti elektroniniu paštu. O jis daug susirašinėjo, buvo labai aktyvus pasaulio sporto kolekcionierių, muziejininkų bendruomenės narys.“

Rimantas Džiautas, sporto kolekcininkas: „Vytautas visada buvo labai energingas. Jis vis mus, kolekcininkus, ragindavo, agituodavo: „Negalima slėpti kolekcijų, ką sukauptėme, reikia jas žmonėms parodyti.“

Charakteris jo buvo tvirtas, kartais sudėtingas, greitai užsidegantis. Bet jis ir pats tai žinojo ir vėliau atlyžęs sakydavo: „Juk žinote, koks tas mano charakteris.“

Vytautas puikiai išmanė visas sporto šakas. Ką jau kalbėti apie krepšinį. Turėjo labai gerą atmintį.“

Vidas Mačiulis, sporto žurnalistas: „Nors pastarąjį pusmetį kūrybingas ir darbštus kolega V. Gudelis jautėsi prastai, jis buvo aktyvus, vis kūrė ateities planus. Tą lemtingą penktadienio vidurdienį, paskambinęs į Kauną laidos „Krepšinio pasaulyje“ kūrėjams, sutarė, kad artimiausiu metu lauks Vilniuje, Lietuvos tautiniame olimpiame komitete. Ten pasiūlė duoti išskirtinį interviu apie 1939-ųjų Europos krepšinio čempionatą, kuris buvo surengtas Kaune prieš 75 metus. Jaunajai kartai norėjo priminti vardus ir likimus tų, kurie tada antrą kartą iškovojo Senojo žemyno čempionų vardus.

Vytautas sukauptė tūkstančius eksponatų – knygų, autografų, nuotraukų, ženkliukų, gairelių apie Lietuvos krepšinio istoriją. Šia tema jis yra parašęs ir daugybę straipsnių šalies laikraščiams ir žurnalams, tačiau bėgant metams nepailstantis kolega vėl sugebėdavo surasti naujų faktų apie mūsų mėgstamo oranžinio kamuolio sporto žaidėjus, trenerius, komandas.“

Lietuvos sporto bendruomenė patyrė didelę netektį. Kovo 6 d. mirė Vytautas Gudelis. Žmogus, baigęs menininko studijas, bet didžiąją gyvenimo dalį paskyręs sportui.

V. Gudelis buvo tarp tų, kurie 1956 m. išleido pirmuosius laikraščio „Sportas“ numerius. Mūsų laikraštyje jis oficialiai dirbo 10 metų. Bet ir po to visi redakcijoje žinojo – jei tik reikia pagalbos, Vytautas visada padės, suras savo neišsemiamuose archyvuose reikiamą nuotrauką, primins pamirštą istorijos faktą. Nors V. Gudelio nebėra, apie jo gyvenimą primena paties Vytauto parašyta autobiografija.

Autobiografija

Gimiau 1930 m. balandžio 15 d. Panevėžyje, geležinkelininko Vinco ir namų šeimininkės Stasės šeimoje. Tėvo atminimui dokumentuose pasilikau antrąjį savo vardą – Vincas. Turėjau brolių ir keturias seseris. Sesuo Ona 1940 m. baigė Vytauto Didžiojo universiteto Matematikos ir gamtos

fakultetą. Tapo mokytoja, dėstė matematiką, 1946–1948 m. vadovavo Panevėžio mergaičių progimnazijai (vėliau – IV gimnazijai). Mirė 1991 m. Genovaitė 1950 m. baigė Vilniaus universiteto Klasikinės filologijos fakultetą, bet, panaikinus mokyklose lotynų kalbos pamokas, kaip ir sesuo dėstė matematiką. Daug metų dainavo ir iki šiol dainuoja Panevėžio „Senolių“ chore. Brolis Vladislovas, vengdamas šaukimo į okupantų kariuomenę, dirbo geležinkelio depe. Jis žuvo 1944 m. rugsėjo 12 d., vokiečiams bombarduojant Panevėžio geležinkelio stoties rajoną, mūsų namo kieme Radviliškio gatvėje. Buvo 21-erių...

Tėvai išgyveno dar dvi netektis: antroji duktė Izabelė mirė 12 m., jauniausioji Stasytė – turėdama vos pusantros metų. Ji buvo mano sesuo dvynė... Pradžios mokslus ėjau Pušaloto gatvėje veikusioje antrojoje mokykloje. 1941 m. rudenį įstojau į Panevėžio I berniukų gimnaziją. Ją baigiau 1948 m. pavasarį. Sportu susižavėjau dar būdamas

vaikas po Lietuvos krepšinio rinktinės pergalių 1937 ir 1939 m. Europos čempionatuose. Tą susižavėjimą labai sustiprino iš Sibiro tremties grįžęs garsus tarpukario Lietuvos sportininkas Vilius Variakojis – mūsų kūno kultūros mokytojas. Jis man visam gyvenimui įkvėpė aistrą krepšiniui ir išmokė šio žaidimo pagrindų. Todėl, 1948 m. rudenį įstojęs į Vilniaus dailės institutą (dabar – Vilniaus dailės akademija) studijuoti grafikos specialybės, žaidžiau instituto komandoje Vilniaus krepšinio pirmenybėse ir Lietuvos aukštųjų mokyklų spartakiadose, sąjunginėse studentų žaidynėse. 1955 m. apgyniau diplominį darbą – plakatus įvairiomis temomis. Dirbau Lietuvos kino studijoje (1955–1957 m.), „Sporto“ laikraščio (1956–1966 m.), „Gimtojo krašto“ savaitraščio (1967–1968 m.), „Švyturio“ žurnalo (1968–1972 m.), „Lietuviškosios tarybinės enciklopedijos“ (1972–1976 m.) redakcijoje, Lietuvos užsienio turizmo valdyboje (1977–1992 m.). Pastarojoje ruošiau reklaminius leidinius apie Lietuvą. 1992–1993

ir 1998–2005 m. vadovavau Vilniaus sporto istorijos muziejui (be pastovios ekspozicijos, jame surengiau beveik 40 parodų). 1994–1996 m. dirbau Lietuvos krepšinio lygoje. Nuo 2006 m. – Lietuvos sporto muziejaus darbuotojas. Žurnalistika tapo mano antrąja profesija. Nuo 1956 m. esu Lietuvos sporto žurnalistų federacijos, dabar – ir Tarptautinės sporto žurnalistų asociacijos narys. 1960 m. Romoje ir 1980 m. Maskvoje stebėjau olimpinės žaidynes. 1997–1999 m. buvau akredituotas Europos ir pasaulio krepšinio čempionatuose. 2003 m. įvertintas Lietuvos kilnaus sportinio elgesio (angl. *Fair Play*) konkurso garbės diplomu. 2005 m. už nuopelnus propaguojant olimpizmo idėjas apdovanotas Lietuvos tautinio olimpinio komiteto (LTOK) olimpine žvaigžde, 2010 m. – LTOK atminimo lėkšte. 2007 m. man įteikta žymaus sporto žurnalisto Aleksandro Krukausko premija „Už gyvenimą, paskirtą sporto žurnalistikai“. Lietuvos olimpinės kolekcininkų asociacijos viceprezidentas. Renku

viską apie olimpinės žaidynes. Esu vienas iš Lietuvos Vytautų klubo steigėjų (1990 m.), Vilniaus Vytautų klubo narys. Vienuolika metų redagavau laikraštį „Vytautas“. Sovietmečiu tapau pirmojo Sąjunginio geriausios knygos konkurso laureatu (1971 m. už knygos „Lietuvos krepšinis“ apipavidalinimą), apdovanotas Respublikinio gražiausių knygų konkurso diplomu (1974 m. už „Miunchenas olimpinis ir kasdieniškas“) ir Sąjunginių geriausių spaudos leidinių konkurso diplomais (1969 ir 1971 m. už „Švyturio“ žurnalo apipavidalinimą). Sudariau ir apiforminau apie 100 krepšinio ir futbolo varžybų programų. Sukūriau ne vieną plakatą sporto tematika. Žmona Liudvika – medikė (mirė 1993 m.), sūnus Vytenis baigė Vilniaus inžinerinio statybos instituto (dabar – Vilniaus Gedimino technikos universitetas) Statybos ekonomikos fakultetą, duktė Daiva – Vilniaus dailės akademijos grafikos specialybę. Turiu vaikaitę Liudviką.

STILIUS

„S1 Performance“ svajonė kurti neįprastus ir sudėtingus automobilių projektus gimė dalyvaujant ralio varžybose ir vis tobulinant lenktyninius automobilius.

RALIO LEGENDOS ATGIMSTA LIETUVOJE

» Auksarankiai mūsų šalies meistrai įprastus automobilius perkuria į išpūdingus lenktyninius bolidus

Legendinis „Ford Mustang GT500 Shelby“.

Mažvydas Laurinaitis
redakcija@sportas.info

„S1 Performance“ projekto įgyvendintojai – technologas ir daugiamečių ralio varžybų nugalėtojas, komandos įkvėpėjas Kęstutis Lenčiauskas, jo sūnus Marijus, nuo mažų dienų sukinėjęs tarp ralio mechanikų, logistikos srities verslininkas Tomas Urbonavičius ir pardavimų specialistas Artūras Andrejevskis. Be jų, dirba dar penki meistrai.

„Visa mūsų komanda yra atsidadę automobilių ir motociklų entuziastai, sugebantys įprastą automobilį paversti išskirtinių charakteristikų bolidu. „S1 Performance“ komanda gerai žinoma visame pasaulyje kaip legendinių B grupės ralio bolidų vadinamųjų „replikų“ gamintojai. Tikrai žinome, kaip sėkmingai įgyvendinti sudėtingiausius techninius sprendimus“, – sako projekto kūrėjai.

Svajonė subrandino verslą „S1 Performance“ gyvuoja nuo 2005 m., o svajonė kurti neįprastus ir sudėtingus automobilių projektus gimė dalyvaujant ralio varžybose

„S1 Performance“ pagamintas „Audi S1“.

ir vis tobulinant lenktyninius automobilius.

„Pamažu gimė svajonė pasigaminti ką nors kita negu serijinis automobilis su įprastinėmis modifikacijomis. Kuo daugiau informacijos rinkome apie „Audi S1“, tuo aiškiau darėsi, kad tai ir yra tas iššūkis, kurį privalome įgyvendinti. To niekas Lietuvoje nėra daręs, o visoje Europoje gali pagaminti vos keli meistrai“, – sako jie.

Po trijų mėnesių „Audi S1“ jau stovėjo prie „Ralis aplink Lietuvą“ varžybų starto linijos. Po pusės metų nusprendus parduoti „Audi S1“, susidomėjusių pirkėjų buvo daugiau, nei tikėtasi, todėl „S1 Performance“ komanda nusprendė gaminti dar vieną modelį: „Taip vieni projektai vedė prie kitų, klientų vis daugėjo, o mes kaupėme patirtį. Ir dabar turime sportinių automobilių verslą bei servisą.“

Atlieka ir paprastus darbus Tarp lietuvių meistrų darbų – ir legendinė „Audi Sport Quattro“, „Lancia Delta Integralle“, „Lotus“ ir kiti išpūdingi automobiliai. Kaip vieną ambicingiausių projektų jie įvardija „Volkswagen Polo“, į kurį įtaisė „Mitsubishi Evo 8“ variklį ir transmisiją. Tačiau automobilių kopijų kūrimas ar jų perdarymas nėra vienintelė kolektyvo veiklos kryptis – jie atlieka ir paprasčiausius remonto darbus.

„Mūsų paslaugų spektras priklauso nuo to, ką mes sugebame pagaminti. O jeigu sugebame pagaminti „Audi S1“ ar tokį „Polo“ projektą, tai akivaizdu, kad galime restauruoti ir klasikinius automobilius ar pakeisti tepalus. Lietuvoje nemažai servisų, kurie giriasi galintys atlikti įvairias modifikacijas, restauraciją, tačiau tik vienetai gali tuos darbus atlikti profesionaliai. Mūsų kokybės garantas – mūsų atlikti projektai ir patenkinti klientai“, – sako „S1 Performance“ komanda.

Pagrindinė rinka – užsienis „Audi S1“ „repliką“ iš šių meistrų galima įsigyti už 29 tūkst. eurų. O štai tiesiog „Eleonora“ vadinamo „Ford Mustang GT500 Shelby“ (iš kino filmo „Dingti per 60 sekundžių“) automobilio kaina – net 60 tūkst. eurų. Būtent dėl kainos į lietuvius dažniausiai kreipiasi užsieniečiai.

„Lietuvoje apie mus žino nedaug žmonių. Priežastis paprasta – daugelis mūsų klientų yra solidūs užsieniečiai, nes tik jie gali leisti sau turėti automobilį, kuris kainuoja 29 tūkst. eurų, ir su juo išvažiuoti tik kartą per mėnesį ar porą kartų per metus. Dauguma jų tiesiog mėgaujasi turėdami išskirtinį automobilį savo garaže“, – mano meistrai.

Kaip vieną ambicingiausių projektų meistrai įvardija „Volkswagen Polo“, į kurį įtaisė „Mitsubishi Evo 8“ variklį ir transmisiją.